

Silvia Zuccová

Astrologický sprievodca pre zlomené srdcia

Román

Astrologický sprievodca pre zlomené srdcia

Silvia Zuccová

Astrologický sprievodca pre zlomené srdcia

Original title: Silvia Zucca:
GUIDA ASTROLOGICA PER CUORI INFRANTI
Copyright © 2015 by Silvia Zucca
License agreement made through: Laura Ceccacci Agency
Cover picture © BestPhoto Studio/Shutterstock
Cover design © Francesca Kristal Spinelli, 2015

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Alexandra Kučmová, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN PDF 978-80-8142-499-1

*Môjmu otcovi
za jeho jedinečné narodeniny.
A mojej matke,
ktorá ma naučila čítať.*

PROLOG

ZVIERATNÍK MÔŽE POČKAŤ

Sú dni, keď cítite v kostiach, že nič nepôjde tak, ako má. Zobudíte sa a je vám jasné, že radšej ste mali zostať v posteli otočený tvárou k stene a zakrytý až po uši.

Vo filme by mi môj vnútorný hlas našepkal, že nemám chuť vstať, a najradšej by som spod postele vytiahla škatuľu s nápisom *VÝBAVA NA PREŽITIE*.

Nachádza sa v nej fotografia vyšportovaného Hughu Jackmana, gumové cukríky, vrecúško pukancov, filmy na VHS kazetách, ktoré by sa ani náhodou nemali objavovať vo videotéke takej milovníčky kinematografie, za akú sa vydávam... Okrem troch známych mien s iniciálkami KKK – Kubrick, Kiarostami a Kusturica –, ktoré majú svoje čestné miesto v obývačke na polici z Ikey a ľahko by ste si ich mohli zameniť za skratku Ku-klux-klan, pod posteľou ukrývam horúce snímky ako *Notting Hill*, *Hriešny tanec*, *Pretty Woman* a *Duch*...

Priznávam, že keď mi je nanič, doprajem si zvýšené dávky romantiky v podobe celuloidových pásov. Prečo práve komédie o láske z osemdesiatych a deväťdesiatych rokov minulého storočia? Pretože som večné dieťa a tieto filmy sú pre mňa ako magdalénky pre Prousta, skrátka, od prvých záberov ma dokážu vtiahnuť do bezpečného sveta môjho detstva. Presviedčajú ma, že v živote predsa len existuje poriadok. Hoci sa mi zdá, že sa mi nič nedarí, šťastný koniec ma vždy čaká presne v stodvadsiatej minúte, prv než sa objavia záverečné titulky.

Dnes je presne taký deň. Viem to ešte skôr, ako otvorím oči a začujem kvílenie budíka. Cítim obrovské pokušenie, ale dni, počas

ktorých máte chuť siahnuť po výbave na prežitie, sú spravidla pon-delky, keď vás v práci čaká taká dôležitá porada, akej sa vyrovná jedine zasadnutie OSN.

Včera večer som tušila, že dávka *Večného svitu nepoškvrnenej mysle* priamo do žily nebude najlepší nápad. Aj preto, lebo som sa rozhodla podporiť účinok filmu a zapíť smútok fľašou šampanského Philippe Roederer, ktorým sme mali osláviť prvé výročie. Nestalo sa to.

V živote sú aj okamihy, keď si človek vedome ubližuje.

Len čo sa vyhrabem spod perín, môžem iba ľutovať noc, ktorú som zakončila vo veľkom štýle – objímala som toaletnú misu a medzi návalmi nutkania na vracanie som ronila zbytočné slzy.

Cestou do kuchyne dúfam, že ak si urobím silnejšiu kávu, uzdraví ma ako svätená voda z Lúrd a preberie ma zo stavu katatonie. Potom automaticky zapnem rádio, vypočujem si správy a poteším sa, že niekto sa má dokonca horšie než ja.

Napokon sa predsa len odhodlám a zamierim do kúpeľne. *Och, Bože môj.* V zrkadle zbadám portrét Dorianu Graya v ženskom tele a v pyžame. S kruhmi pod očami vyzerám ako panda v parochni.

Nenávidím ťa, Carlo, pomyslím si, kým sa zviecham, a pozbie-ram zvyšky jedla porozhadzované po byte.

Carlo je môj bývalý. Žili sme spolu päť rokov, sedem mesiacov, dvanásť dní a štyri hodiny, na minútach nezáleží. Všetko sa skončilo takmer pred dvoma rokmi. Isteže, za ten čas si mal zariadiť život, ako som to urobila aj ja. Vlastne som sa o to aspoň pokúsila, no výsledkom bol iba zástup nesprávnych mužov, na ktorých som po ňom natrafila. Práve po poslednom z nich, Giorgiovi, mi doma zostalo to prekliate šampanské. Problém však spočíva v tom, že kým ostatní prichádzali a odchádzali, Carlo v mojom živote zostával, hoci sme už spolu nežili. Vždy som si myslela, že náš vzťah je oveľa hlbší, že prekračuje hranice zvyčajného ponímania lásky a telesnej príťažlivosti. Ako vo filme *Keď Harry stretol Sally*.

Ku Carlovi som sa utiekala zakaždým, keď mi v uplynulých dvoch rokoch nesprávni muži zlomili srdce. Na druhej strane on

sa mi zdôveroval so všetkými svojimi dočasnými úlovkami. Práve preto som si bola istá, že vždy budú dočasné.

Lenže Carlo sa žení.

O sedem mesiacov.

Zistila som to cez facebook. Dokonca ani nie z jeho profilu, ale od tej hlúpej husi Cristiny, ktorá na nástenke celému svetu oznámila: *Som tehotná, Carlo a ja sa v septembri na moje narodeniny zosobášime!*

Fantastické. Blahoželám. Prajem vám len to najlepšie. Zároveň ste ma poriadne vytočili a vôbec sa tým netajím. Keď si spomeniem, že na začiatku som nás pokladala za priateľky...

Niežeby som chcela byť na Cristininom mieste, ale mala som sa vydať skôr, ako sa Carlo ožení. Nevraví sa predsa, že dámy majú prednosť?

Tu sa dostávame k ďalšiemu problému, ktorý ma ťaží, a tým je vek. Už nie som najmladšia, cez tridsiatku som sa prehupla pred nejakým rôčkom. Veľmi by som chcela stretnúť muža, naozajstne sa zaľúbiť a azda sa aj cítiť milovaná, založiť si rodinu. No pri mojom šťastí v láske sa môžem akurát tak prihlásiť na olympiádu starých dievok.

Odborové združenie vodičov nadnes potvrdilo generálny štrajk mestskej hromadnej dopravy. Pripomíname cestujúcej verejnosti, že prerušenie dopravy bude trvať od 8.45 do 15.00 a potom od 18.00 až do ukončenia prevádzky.

Práve som na záchode a hlavu si opieram o kolená, keď začujem správy z rádia.

„Doriti!“

Táto informácia má na moje nervy rovnaký účinok ako adrenalinová sprcha. O pol deviatej máme poradu a až do stredy som bez auta.

Alice, zobuď sa! Ako si len na to mohla zabudnúť? Ak hodinky v kúpeľni idú správne, sú štyri minúty po ôsmej. Keď si pomyslím, že

cesta z domu na zastávku električky mi trvá asi desať minút, mám sotva dvadsať minút, aby som sa z hororovej Carrie premenila na nízkonákladovú verziu postavy Alice Bassiovej.

Zbohom, sprcha, zbohom, žehlička na vlasy, ba aj lak na nechty. Vlastne nie, ten si hodím do kabelky na prípad, že po príchode do práce mi zostane čas na lakovanie.

Zaradím dvojnásobnú rýchlosť a zo skrine vylovím jednu zo svojich štandardných kombinácií, aby som sa priveľmi nemusela zaoberať tým, čo si oblečiem.

Napokon dosiahnem lepší čas než Carl Lewis v Soule a presne o desať minút stojím pred domom bez daždníka a nadávam na svoj večný neporiadok.

Vonku leje ako z krhly a v neutíchajúcom daždi bežím na zastávku električky, kde sa zaradím do tlačnice cestujúcich, ktorí márne čakajú na príchod štvorky.

Je 8.16 a niekto vyhlási, že posledná električka nás už neodvezie. V hlave začínam rátať minúty. K zastávke metra to odtiaľto pešo trvá asi štvrt hodinu. Vyberiem sa cez cestu, pridám do kroku a snažím sa nevšimáť si dažď, ktorý mi čochvíľa premočí nielen vlasy, ale aj celé sako.

„Dorit s takýmto zasraným dňom!“ opakujem si cez zuby ako mantru.

Vzápätí si na svetelnej križovatke vyslúžim nevlúdny pohľad osemdesiatročnej panej s nákupným vozíkom. „Slečna, neviete, že neslušné slová do úst dámy nepatria? Nechcete si nájsť manžela?“

Radšej sa sústredím na semafor, hoci na jazyku mám pripravenú odpoveď. Len čo naskočí zelená, zadržím dych a bežím preč, aspoň si nevylejem žľč.

Zatiaľ čo sa mi farebné pružkované pančuchy zmáčajú až po kolenná, myslím na svoju VÝBAVU NA PREŽITIE, najmä na *Ducha*. Ten je vo filme aspoň príznak, a preto nemôžete pochybovať o tom, že na konci zmení názor, nechá Demi Moorovú a spraví dieťa inej.

„Vážení, je mi ľúto, no posledný vlak už odišiel,“ povie chlapík na stanici metra a zatvorí turniket.

To hádam nie je možné. Asi sa mi sníva. Čím som si zaslúžila takýto otrasný deň? Azda som sa v predchádzajúcom živote dopustila niečoho hrozného? Pálila som deti na hororovom večierku, ničila som umelecké predmety alebo prinajmenšom produkovala príšerný druhý diel *Highlandera*.

Moja posledná nádej je telefónne číslo taxislužby, ktoré mám uložené v smartfóne. O štvrtťhodinu ma spod dažďa zachráni anjel Vapiti 28 47.

„Dobrý deň,“ nedôverčivo oslovím taxikára.

Chlapík má prepadnutú a opálenú tvár a vyzerá ako krokodíl Dundee. Zahľadí sa na mňa a ukáže na denník na zadnom sedadle. „Pani, sadnite si na tie noviny, inak mi zmáčate celý poťah.“

Samozrejme. Výborne. Nenávidím, keď ma oslovujú pani. Navyše si musím obaliť zadok novinovým papierom, akoby som bola čerstvo ulovená ryba. „Isteže,“ prívetиво odvetím. Už len to by chýbalo, aby som sa pohádala s krokodíлом Dundee. Radšej nebudem riskovať, že ma vyloží uprostred cesty kilometre od kancelárie.

„Tento štrajk nám pekne skomplikoval deň, však?“ poznamená a pohne sa.

„Veru.“

„Našťastie je tu Vapiti.“

Vidím, ako sa na mňa díva v spätnom zrkadle. Modré oči, tvár poznačená časom a vesta z leštenej kože podčiarkujú šmrnc tohto starého kovboja. Na zrkadielku si všimnem zavesený indický talizman s pierkami. „Čo to znamená?“ opýtam sa.

„Ďakujem za otázku. Vapiti je kanadský los. Šamani ho považujú za posvätné zviera. Symbolizuje rovnováhu, ľudia, ktorí si ho zvolili za duchovného vodcu, pravdepodobne nedôjdu do cieľa prví, no budú vytrvalo nasledovať svoje zábery a pritom sa nevyčerpajú.“

Pevne dúfam, že tento Vapiti ma do cieľa dovezie aspoň do štvrté na desať.

„Zdá sa mi, že by ste potrebovali nabrať trochu energie. Prepáčte, že to hovorím otvorene, ale vo vašom veku by ste sa o seba mali začať viac starať. Vyskúšali ste niekedy liečbu kryštálmi?“

V mojom veku? V mojom veku? Pane na nebi, vysaď ma z tohto prekliateho kanadského losa prezlečeného za citroën! Koľko rokov podľa neho mám? Áno, nenamalovala som sa, pod očami mám kruhy ako panda, s vlasmi som na tom horšie než Johnny Depp v *Nožnicovoru-
kom Edwardovi*, no jednou nohou v hrobe ešte nie som!

Do hrobu však vykočím o niekoľko minút, keď Vapiti zastaví pred vchodom do nevelkého televízneho vysielача My-a-My, kde už desať rokov deň čo deň vyplúvam dušu. Otvorím dvere a skočím rovno do mláky. Je to vlastne jedno. Výborne.

„Koľko som vám dlžná?“ spýtam sa a usilujem sa netváriť nahnevane a znechutene.

„Dvadsaťdva eur a šesťdesiatpäť centov, ale dvadsaťdva päťdesiat bude stačiť.“

Taký je to šaman.

Otvorím peňaženku a zistím, že so sebou mám len desať eur v hotovosti. Doríti. Ako to mám teraz povedať Vapitimu či krokdílovi Dundeeemu? Už vidím, že ma kryštálovou liečbou ukameňuje. „Ospravedlňte ma na okamih...“

Zdvihnem hlavu a zbadám kolegynú Raffaellu, odetú v dokonalom plášti značky Gucci s farebne zladeným dáždnikom a v čižmách sivej farby. Každý vlas má na svojom mieste. Dôkaz, že sa jej dažďové kvapky poslušne vyhýbajú.

„Pozrimeže, prišla si taxíkom,“ prihovorí sa mi a žmurkne. „Ty si teda dopraješ...“

„Počkaj, Raffa! Môžeš mi požičať trinásť eur? Vrátim ti ich cez obed, keď zjdem k bankomatu.“

„Samozrejme, drahá. Si si istá, že to bude stačiť?“ opýta sa a podá mi dvadsaťeurovú bankovku. „Len si ich vezmi, aspoň si dáš teplý čaj z automatu. Pripadáš mi vyčerpaná.“

Rozlúčim sa Dundeeom a s Raffaellou vykočíme k vchodu. Ešte nikdy som sa necítila taká šťastná, že si môžem označiť príchod do

práce. Stihla som to. Je deväť hodín a sedemnášť minút. Mám prakticky štvrtýhodinu na to, aby som opäť vyzerala ako človek.

„Panebože, Alice, čo sa ti stalo so sukňou?“ Raffa stojí za mnou a ukazuje na ňu.

Keď si nadvihnem sako, pochopím, čo má na mysli. Cez obe polovice zadku mám nalepený novinový článok. Jedinú zásluhu na tom má Vapiti – Dundee a jeho geniálny nápad usadiť ma celú zmáčanú na denník pohodený na zadnom sedadle.

V chvate sa s ňou rozlúčim a ozlomkrky sa rútim dole schodmi k nahrávacím štúdiám. Sú tam toalety, ale predovšetkým šatne, kde máme niekoľko kostýmov. Dúfam, že medzi nimi nájdem nejaký kus zodpovedajúci mojej veľkosti.

„Dobrý deň.“

Pred automatom na kávu vedľa réžie stojí muž. Otočí sa ku mne a prezrie si ma od hlavy až po päty. „Ste tu nová? Stratili ste sa?“

Ja a nová? Skôr on je tu nový. Podľa výšky, džínsov, podmanivého pohľadu a prešedivených vlasov usudzujem, že pôjde o nádejného herca televízneho seriálu *Útrapy z lásky*, ktorý nakrúcame v štúdiu Alfa. Dnes ráno asi skúšajú. Tak trochu oplýva šarmom Richarda Gera, je však vyšší a podľa mňa má celkom dobré šance uspieť.

„Pravdupovediac, už dlhšie tu nie som nová,“ odvetím vyššiemu Gerovmu dvojníkovi. „Skôr ste narazili na opotrebovaný inventár,“ smelo dodám, pretože keď som nervózna, vždy utrúsim nejakú hlúposť. Vzhľadom na výraz na mojej tvári, fľak na zadku a jeho prenikavý pohľad rozhodne srším eufóriou.

Vzápätí sa zvrtnem a pokračujem v ceste do šatne, kde vylovím dve sukne. Jedna je puzdrová, ale otrasnej žltej farby, druhá sa podobá na skladanú sukňu, tmavá farba by mi aj vyhovovala, keby nebola posiatá flitrami. Mám na výber, či sa zaodejem ako Titti, alebo skôr ako Britney Spearsová. Vyberiem si druhú možnosť, lebo flitre napokon nie sú také výrazné.

„Blahoželám, svedčí vám to. Ktorý program uvádzate?“ opýta sa vyšší dvojník Richarda Gera, ktorý dopije kávu a plastovým pohárom trafi rovno do odpadkového koša.

„Ach nie, neuvádzam nijakú televíznu reláciu,“ odvetím a obdarím ho nežným úsmevom. Nuž, ak si myslí, že som súca na obrazovku, asi nepôsobím až tak neohrabane.

„Chápem. Napadlo mi to, keď som zbadal, ako si zo šatne vyberáte sukňu...“

Postupne sa vzdalujem a zamávam mu na rozlúčku. Ešte stále nado mnou visí Damoklov meč v podobe porady, ktorá sa začína o necelých desať minút.

Zostáva mi čas akurát na to, aby som sa porátala so svojimi vlasmi a naniesla si aspoň aký-taký mejkap. Konečne vyzerám trochu menej ako panda, no podobám sa skôr na dikobraza. Nech žije zvieracia farma!

„Alice, konečne si tu!“ dôrazne ma privíta môj šéf Enrico. „Zavolaj do baru a objednaj kávu v termoske. Zožen plastové poháre a nezabudni na obrúsky.“

Vnímam to ako úžasný kvalitatívny postup v kariére servírky na polovičný úväzok v pizzerii pod domom.

Keď vojde do zasadačky, zistím, že všetci meškajú. Aspoň mám čas pripraviť si poznámkový blok, perá, džbány s vodou a skontrolovať, či všetky fixky, ktorými sa píše na tabuľu, sú ešte použiteľné. Stále som sama, a tak si pomyslím, že mi predsa len zostáva niekoľko minút, aby som si upravila ten nešťastný necht, z ktorého sa mi odlúpol lak. Nebude mi to trvať dlho.

Nanášam si poslednú vrstvu, keď vojde Carlo, pozrie sa na mňa a prevínilo sa usmeje. Nedokáže klamať. Prirodzene, tvárim sa, že o ničom neviem. Kódex správania pravej, silnej a nezávislej ženy predpisuje aj predstieranie istej dávky ľahostajnosti. Ďalej si teda lakujem ostatné nechty a pritom si obzerám ruky väčšími než Leonardo da Vinci Monu Lisu.

Môjmu oku však neunikne, že Carlo si sadol čo najďalej odo mňa. Dobré. Pofúkam si nechty a začnem ladne pohybovať prstami. Som predsa najdôležitejšia, na okolitom svete nezáleží.

Vzápätí začujem, ako si niekto odkašle.

Zdvihnem pohľad.

Dostavili sa už všetci. Raffa pokrúti hlavou, podíde k Enricovi a čosi mu pošepká do ucha. Cristina sa jednou rukou oprie o Carla. Ten má zvrátené čelo a trochu smutný výraz na tvári. No predovšetkým pred tabuľou stojí náš pán šéf šéfov vysielaca a vyšší dvojník Richarda Gera. Práve on znovu zakašle. „Nuž, ak si slečna dokončila manikúru, mohli by sme začať, pán riaditeľ.“

Zatvorím oči a spomeniem si, že pod posteľou mám videokazetu s *Hriešnym tancom*. Baby nebude sedieť v kúte. Vtom sebaisto vstane a všetkým ukáže, z akého je cesta, hoci nie je najkrajšia a má veľký nos. Tak vyzerá odplata takzvaných starých dievok.

Ja som však takmer skamenela, pretože mne Patrick Swayze nepodá ruku – aj tak by som ju nemohla prijať, lebo by som si zničila lak na nechtoch.

Namiesto neho tu stojí chlapík, ktorého som pokladala za herca z kategórie krásavcov. Tí sa už po troch vtipných poznámkach cítia ako Robert De Niro vo filme *Taxikár*. Ibaže jemu príťažlivý úsmev z pier vymizol a prísne na mňa hľadí s prižmúrenými očami.

„Dobre,“ odvetí šéf šéfov a upúta na seba pozornosť. „Ako viete, náš vysielateľ je vlastne taká malá rodina, ktorá má obrovskú túžbu rásť. Nastal čas na kvalitatívnu zmenu, musíme sa pokúsiť o to, aby sme sa dostali do povedomia. Mal by sa o to pričiniť každý z nás, pretože je kríza. Ak chceme prežiť, zmena je dôležitá. Keďže máme záujem dať našej televízii novú tvár, pán Davide Nardi nám prišiel pomôcť. V nasledujúcich mesiacoch bude sledovať a hodnotiť prácu v našom mediálnom podniku a potom nám povie, ako a kde máme zasiahnuť, čo máme zmeniť, kde pridať a kde zasa ubrať.“

Zažmurkám a dívam sa na Nardiho, akoby som ho videla prvý raz. Vlastne si ho predstavujem s čiernym klobúkom na hlave a s kosou v ruke. Pretože presne tak vyzerá človek, ktorého si šéf šéfov najal, aby stínal hlavy personálu.

Po epizóde s mokrou sukňou a lakom na nechty som mu o sebe poskytla najhorší obraz.

Na konci porady ma Raffa s utrápeným výrazom na tvári poklepe po pleci. Pôsobí, akoby sa lúčila s nebožtíkom. „S tými peniazmi za taxík sa nemusíš ponáhľať, vybrala som si z bankomatu. Veď ma poznáš, vždy myslím na všetko,“ poznamená a vrhne zvodný pohľad na Nardiho. Dokonca naňho žmurkne.

Je mi na vracanie. Zamierim k dverám a vtom začujem, ako Nardi vraví: „Samozrejme, všetky vaše nápady na rozvoj televízie sú vítané. Každý, kto by vedel o nejakej zaujímavej relácii alebo o novom formáte, môže sa vyjadriť a jeho návrh zvážime.“

Že by nejaký program o tom, ako si nájsť novú prácu? *Prijatý či prepustený?* Desať rokov praxe, vysokoškolský diplom z marketingovej komunikácie a televíznej tvorby a maturita na odbornej škole kinematografie spláchnuté do záchoda!

„Votreli sa medzi nás parazity.“

Zdvihnem hlavu. Sedím na zemi na toalete a laktom sa opieram o záchodovú misu. Myslím si, že som si vybrala najvhodnejšie miesto na premýšľanie o svojej budúcnosti.

Predo mnou stojí vysoký chalanisko s blondávkami vlasmi a výraznou náušnicou v ľavom ušnom laloku. „Prosím?“

Usmeje sa, čupne si ku mne a pokrúti hlavou. „Zlato, prepáč, že ti to vravím otvorene, ale nevyzeráš najlepšie.“

„Povedzme, že nemám svoj deň,“ povzdychnem si. „Je to komplikované, nič nejde tak, ako má. Absolútne nič!“

Chytí ma za ruku. Na prostredníku nosí prsteň so zvláštnymi symbolmi. „Viem,“ odvetí a prikývne.

Pozriem sa mu do očí a zdá sa mi, že sa v nich zračí pochopenie. Mám pocit, že tento človek pozná odpovede na všetky otázky. Takmer ako dobrá víla v *Popoluške*, ibaže je muž, má odfarbené vlasy, namaľované oči a nosí náušnicu.

Tiež sa na mňa vlúdne zadíva a opýta sa: „Si Váha, však?“

B A R A N

Predstavte si chlapisko, ktoré vyzerá ako drsný kovboj a nikdy sa nič neopýta, pretože zo seba nedokáže dostať gramaticky správnu vetu. Presne taký je Baran, jednoduchý jedinec, schopný nadchnúť sa objavom ohňa či vynálezom kolesa, ale pojmy ako hygiena alebo zdvorilé správanie sú mu absolútne cudzie a prejavy sexuálnej promiskuity považuje za nevhodné.

Slovom, Tarzan bol určite Baran. Ak teda netúžite zháňať svojho partnera kdesi v korunách stromov a odvádzať ho na potrebu tri razy za deň, radšej obráťte list.

VÁHY V POZORUHODNOM VÍRE OSUDU NA BELASOM NEBI

Tak sa to všetko začalo. Človek čaká, že mimoriadne udalosti v živote sa dostavia, keď je na vrchole síl. V prípade ženy, ak je po depilácii a príjemne navoňaná. U mňa to však neplatí a najdôležitejšie okamihy musím prežívať v práci na záchode s mokрыmi vlasmi a rozmazanou maskarou, ktorá mi steká po tvári.

„Váha?“ zopakujem.

„Myslím tým znamenie,“ dodá.

„Viem, čo sú Váhy,“ odvetím. Zaujalo ma to, pretože uhádol. Skutočne som narodená v znamení Váh.

Vstane, no nespustí zo mňa oči. Podá mi ruku. Chytím ju, je teplá. Jeho stisk je pevný. Pomôže mi vstať a vrátiť sa do vzpriamenej polohy ženy Homo sapiens sapiens.

„Prepáč, ale neverím tomu. Astrológia je pre naivky. Už predsa nežijeme v stredoveku.“

Mykne plecami a opäť mi podá pravú ruku. „Čau, som Tio.“

„Tio? Čo je to za meno?“ opýtam sa a stisnem mu ju. „Alice.“

„To je umelecké meno. Volám sa Tiziano a som herec. Nič si z toho nerob, väčšina ľudí horoskopom neverí, aj keď ich všetci čítajú.“

Podídem k umývadlu a pomyslím si, že má pravdu – aj mne sa to neraz stalo.

Umyjem si tvár a snažím sa vyhnúť pohľadu do zrkadla, lebo viem, že by som bola súca akurát na sériu hororových filmov Daria Argenta. „Vieš, čo ma šťve najviac?“ Obrátim sa k nemu a pokúsím sa aspoň o náznak úsmevu. „Keď si v horoskope prečítam, že prežívam krásne obdobie a v piktogramoch mám minimálne tri hviezdičky v oblasti lásky, práce a zdravia, a pritom sa cítim

ako odhodená handra čerstvo po rozchode a ešte aj riskujem, že prídem o prácu. Vtedy mám chuť vziať do ruky telefón a zavolať chlapíkovi, ktorý horoskop napísal, poriadne mu vynadať a pohroziť mu, že ho poženiem pred súd. Vždy keď čítam nejaký pozitívny horoskop a môj život vyzerá otrasne, cítim sa ako nula. Predstavujem si, že všetci narodení v mojom znamení nastúpili do autobusu, ktorý ich vezie za šťastím, a mne zatvorili dvere pred nosom.“

Tio sa na mňa rozpačito pozrie a vzápätí sa usmeje. „Zlato, do autobusu si už nastúpila. Vlastne teraz si v lietadle a dokonca máš miesto v obchodnej triede.“ Žmurkne na mňa a chytí ma popod pazuchu. „Prosíme vážených cestujúcich, aby si zapli bezpečnostné pásy. Prihovára sa vám kapitán Tio. O niekoľko sekúnd vzlietneme.“

Podídeme k dverám.

„Vieš, aké máš šťastie? Pozývam ťa na obed. Dostal som rolu v *Útrapách z lásky*. Musíme to osláviť.“

Usmejem sa naňho, pretože ešte stále sa dokážem tešiť z úspechov iných aj napriek cunami, ktoré mi obrátilo život naruby. „Aspoň mi vysvetlíš, čo si hľadal na dámskej toalete.“

„V skutočnosti sa nachádzame na pánskej toalete.“

Nato otvorím dvere, pred ktorými stojí Carlo. Pri pohľade na mňa sa okamžite strhne.

Och, doriti.

„A... Alice!“ Poškrabká sa vo vlasoch a vystrúha čudnú grimasu. „Ja... musím s tebou hovoriť.“

Áno, môžem sa tešiť z úspechov iných, no nemusím to preháňať. Šťastný Carlo, ktorý sa čoskoro stane otcom, je azda tým posledným, koho potrebujem vidieť.

Pozriem sa na Tia a v duchu si želim, aby mi hodil záchranné lano a vytiahol ma z blata, do ktorého sa prepadáam.

Vtedy sa stane zázrak. Tio sa zachová ako dokonalá dobrá víla v *Popoluške*. „Prepáčte, ale práve sme boli na odchode... na pracovný obed,“ povie tak suverénne, že mu takmer uverím a vôbec sa mi ne-

zdá zvláštne, že to poznamenal vo chvíli, keď sme obaja vychádzali z pánskej toalety. Ako herec nie je na zahodenie.

„Určite nie si taký štíhly ako vyzeráš.“ Ak, samozrejme, nebol zatvorený tri dni bez jedla a pitia, pretože to, s akou rýchlosťou dokázal zhltnúť všetko, čo mal na tanieri, patrí do Guinnessovej knihy rekordov. Ja sa ešte stále pasujem s rozvarenými cestovinami.

„Dobre mi trávi a ako na mnohých Blížencov aj na mňa pôsobí Merkúr. Som nervózny a výbušný.“

„Opäť vyťahuješ astrológiu? Tak dobre, vysvetli mi, odkiaľ si vedel, že som narodená v znamení Váh.“

Tio sa vystrie a poklepká si po hrudníku, aby negrgol. „Momentálne postavenie hviezd nie je pre Váhy najpriaznivejšie. Saturn je celý mesiac na ústupe. Slnko pred niekoľkými dňami vstúpilo do znamenia Barana. V konštelácii Váh nebudú chýbať komplikácie a stresové situácie v emotívnej sfére i v pracovnej oblasti. Príčinou je nielen negatívny kvadrát Venuše a Jupitera, ale aj opozícia Pluta a negatívny tranzit Uránu.“

Zažmurkám, pretože aj keď som jeho slová vôbec nepochopila, mohla by som ich zhrnúť do jedinej vety: mám syndróm medziplanetárneho nešťastia. „Takže s tým vlastne nemožno nič robiť alebo je to vo mne? Mohla by som tomu nejako pomôcť? Som stratený prípad.“

Tio sa rozosmeje a potľapká ma po ruke ako starý známy. „Nie, prestaň. Je to len prechodné obdobie a tranzit čoskoro pominie. Napokon, ak si uvedomíš, čo sa vo tvojom živote deje na astrologickej úrovni, môžeš sa vyvarovať niektorých kritických okamihov. Napríklad keď vieš, že vonku prší, vezmeš si predsa dáždnik, však?“

Zatváram sa otrávene, no nepohne ani brvou. „Nechcem sa ustavične sťažovať, lenže ani minulý mesiac to nebolo ktovieaké ružové.“ Vlastne áno, v posledných dvoch rokoch som zažila vrcholné momenty šťastia, ale cítila som sa ako na ruskom kolese. Všade navôkol nádherný výhľad, až kým sa s vami nezakrúti celý svet a nepadáte dole hlavou.

Tio si povzdychne. „Váhy to v živote neraz majú ťažké. Na príčine je tranzit Saturna, ktorý v znamení zostal takmer dva roky. Nič s tým nenarobíš. Saturn je planéta tvrdej sebadisciplíny a životných skúšok. Pozitívne však je, že teraz sa dostal do Škorpióna. Keďže ide o jednu z pomalších planét, ďalších tridsať rokov sa do znamenia Váh nevráti.“

„*Mors tua vita mea.*“

„Alice...“

Vtom sa pozriem ponad Tiovo plece a pri jedálni niekoľko metrov od baru zahliadnem Carla. Ešte stále vyzerá nesvoj. Dobré. „Čo chceš? Nevidíš, že sa rozprávame?“

„Alice, prosím ťa, viem, že...“

„Ak to vieš, prečo ma otravuješ? Mám povinnosti. Chodievam ťa azda vyrušovať, keď si na porade?“

Tio sa otočí, no vzápätí sa na mňa zahľadá a vyvráti oči dohora.

„Škoda, že nie je Škorpión,“ poznamenám cez zuby. V duchu si to zrátam. Smola od Saturna mu istotne nehrozí najbližších dvanaásť rokov. Je neskoro, aby som sa na to mohla spoľahnúť. Musím zistiť, či mu medzičasom nemôže zavarit' nejaká rýchlejšia planéta.

Keď však vidím, ako mu postupne fialovie tvár, hneď som spokojnejšia.

Vzdiali sa a začujem Tiov komentár: „Mars v negatívnom postavení k zenitu vyvoláva agresivitu a spôsobuje nedostatok diplomacie.“

Mávnem rukou, akoby o nič nešlo. „Lenže je to môj bývalý... chodili sme spolu dávno.“ Ak si spočítam všetky nešťastné vzťahy, ktoré som mala po ňom, mohla by som ho nazvať svojim exexexexpriateľom... iba že by som na niekoho zabudla. „Náš vzťah je pomerne narušený.“

„Aké je znamenie?“

„Vodnár.“

Tio nervózne pozrie na hodinky. Povedal, že po obede si musí ísť vyskúšať kostým. „Vodnár potrebuje slobodu a rád experimentuje. Len zriedka zapustí korene. Zbožňuje riziko a nepredvídateľnosť.“

Carlo zabil dve muchy jednou ranou. Očividne riskoval, a predsa zapustil korene, keď uvidel pozitívny tehotenský test. Napriek všetkému sa cítim trochu previnilo za to, ako som sa k nemu správala. Upriem oči na bar, ale už odišiel. Môžem svoj slovný útok naozaj dávať za vinu postaveniu Marsu?

„Medzi Vodnárom a Váhami v skutočnosti existuje istá harmónia,“ pokračuje Tio. „No ak sa porozumenie neposilní aj v erotickej sfére, Vodnár má tendenciu unikať. Dobrou správou však je, že medzi nimi môže fungovať úprimné a čestné priateľstvo.“

V každom prípade mi nepovedal nič nové. Navyše sa ma zmocní obrovský smútok. Ani jeden z nás nenesie vinu za to, že sme sa rozišli. Spolužitie nám ukázalo, že pre seba nie sme stvorení. Zúfali sme si, aj keď sme sa ľúbili. V podstate sme sa nadchýnali pre rovnaké veci, mali sme tie isté ciele, ale chceli sme ich dosahovať úplne iným spôsobom. Napríklad ja som absolútne neporiadna, zatiaľ čo on je pedant, ktorý si potrpí na abecedný poriadok vo všetkom od zoradenia DVD nosičov až po obsah kuchynských skriniek. Preto som musela dbať na to, aby som sušienky uložila k suchárom a nie vedľa čaju alebo cukru.

„Vidíš? Teraz už aspoň vieš, že s Vodnármi sa to nikdy dobre neskončí. Váhy sa totiž trápia, keď žijú so znameniami, ktoré sa o ne nedokážu postarať a sú pritvrde ako napríklad Kozorožec, Panna alebo Býk. Potrebovala by si skôr dobrého Leva, dominantného muža, ktorý však svojej polovičke venuje dostatok pozornosti. Prípadne dobrodružného Strelca. Alebo Škorpióna, no počkaj, porozmýšľam...“

„To nie! Škorpióna nechcem,“ namietnem a vstanem. „Stačilo mi nešťastné postavenie planét. Nech si ho Saturn užije bezo mňa. Môžeme sa o tom porozprávať tak o dva roky, len čo horúci zemiak poďstrčí niekomu inému!“

Keď som Tia odprevadila do šatne, vymenili sme si telefónne čísla a sľúbili sme si, že čoskoro mi zavolá. Na rozlúčku mi vtláčil dve pusy na líca a pošepol, že sme sa stretli vďaka šťastnému trigónu Venuše.

Na okamih zapochybujem, či ho mám zaradiť do početnej skupiny beznádejných adeptov, ale rozhodnem sa, že mu predsa len dám šancu a počkám.

ZAČNEM OD BARANA

Hoci som skeptická k Tiovej astrologickej teórii, musím priznať, že ma fascinuje. V konečnom dôsledku sa mi tieto veci páčia. Pomyslenie, že máme predurčený osud, že existuje nejaký vyšší plán, mi dáva pocit väčšej istoty. Prednedávnom som sa napríklad pohrávala s myšlienkou dať sa na feng šuej. No nie len tak pre dobrý pocit z ružového vankúšika tu či zo zelenej záclonky tam. Zaumienila som si, že zreorganizujem celý byt.

Bolo to tesne po svadbe mojej najlepšej priateľky Paoly.

V posledných rokoch som vždy nežila sama. Som spoločenská a Paola bola tretia a posledná z mojich spolubývajúcich. Rovnako ako jej predchodkyne Sára a Marta, sa zamilovala a po necelých štyroch mesiacoch sa zbalila a odišla.

Po jej odchode som si začala namýšľať, že môj byt je zvláštnym katalyzátorom nadpozemských síl, ktoré napomáhajú partnerské zväzky. Niečo ako prirodzená zoznamovacia agentúra: nasťahuj sa ku mne a buď si istá, že zakrátko budeš na poriadku.

Teraz, aj keď mám svoje priateľky veľmi rada, by nebolo od vecí, keby to začalo fungovať aj v mojom prípade. Keďže Sára odo mňa ako prvá odišla žiť s priateľom, Marta, druhá v poradí, sa vydala a Paola, tá tretia, dokonca porodila dieťa, videlo sa mi, že zázračná moc v mojom byte rastie.

Preto som sa rozhodla pre feng šuej. Pokúsila som sa úplne zmeniť rozmiestnenie nábytku, aby sa energie dostávali priamo ku mne. Dokonca som sa presunula na posteľ, kde predtým spávali ony.

Nepomohlo mi však absolútne nič. Som na tom skrátka horšie než Obelix: poloha na mňa nemá nijaký vplyv. Vlastne sa mi situá-

ciu podarilo ešte viac poukaziť. Keď si muž, s ktorým som v tom čase chodila, všimol moju záľubu v očistných rituáloch, rozmyslel si to a rozhodol sa náš vzťah ukončiť.

V záchvate hnevu som všetko vrátila do pôvodného stavu a príručku feng šuej som použila na umytie okien. No môžem povedať, že som si aspoň trochu vyjasnila myšlienky.

Nevysvetľujte si moje slová zle, skutočne sa teším zo šťastia svojich priateľiek. Najväčšiu radosť mám z Paoly, pretože našla muža, ako je Giacomo, a to, že sa šialene ľúbia, je mi útechou. Preto mám nádej, že na tomto svete ešte existuje miesto pre pravú lásku.

Som rada, že sme sa dnes stretli, lebo po narodení jej dieťaťa sme na to dosiaľ nemali veľa príležitostí. Giacomo sa však ponúkol, že dnes večer sa o malého postará, aby sme si mohli vyjsť na pohárik a porozprávať sa o všetkom, čo sa nám v živote udialo od posledného stretnutia. Za pätnásť rokov priateľstva sme sa s Paolou stali odborníkmi na analýzu vzájomných emócií. Keby existovala katedra emotívnej patologickej anatómie, viedli by sme ju s titulmi honoris causa.

Pri prvom šumivom *spritze* sa venujeme pôrodu, a hoci sme ho už dôkladne prebrali, stále nám poskytuje dostatok podnetov na zamyslenie. Neopomenieme Sandrove grimasy a ich názorné ukážky, nechýbajú ani úvahy o radikálnej zmene ženy ako individuálneho jedinca na matku a o jej orientácii na ďalšiu osobu. Filozofické debaty po druhom kole alkoholu čoskoro sklznú do prozaickejších tém ako sex, ktorý obom z najrozličnejších dôvodov chýba, muži, teoreticky moji, ale aj v tomto prípade možno hovoriť nanajvýš o zúfalom príbehu bez šťastného konca, a napokon znamenia zvieratníka, ktoré sú výsledkom matematického súčtu astrológie aplikovanej na sex a na hľadanie správneho chlapa.

„Kdesi som čítala, že Škorpióni ľahko vzplanú.“

„Podľa Tiových slov veľmi nezáleží na tom, nakoľko je dané znamenie stvorené pre lásku, skôr či je kompatibilné s твоjím znamením. Ak sa nad tým zamyslíš, je to správne uvažovanie. V skutočnosti je dôležitá povaha a osobnosť človeka,“ vysvetlím a pritom

zdvihnem k perám poloprázdny pohár. Mimochodom, som jedna z tých, ktorá vždy vidí pohár pesimisticky napoly prázdny. „Napríklad Carlo je Vodnár. S Váhami, teda so mnou, si rozumie, no len do určitej miery. Vodnári predou mnou unikajú a Carlo je presne taký, neviazaný a povrchný.“

„Čo tým myslíš? V minulosti si sa sťažovala, že je priveľmi dôsledný.“

„Áno, je. Vo vzťahoch je však povrchný. Koľko žien mal po mne? Veľmi rýchlo sa ich nasýtil a vzápätí o ne stratil záujem tak ako o mňa. Nie je stvorený na vzťah na celý život.“

Paola si odkašle. „Cristina je predsa tehotná a budú sa brať.“

Napoly prázdny pohár sa po poslednom dúšku vyprázdni úplne. „Áno, ale aj tak je povrchný,“ stojím si za svojím. Nemôžem predsa pripustiť, že taký bol iba ku mne, že sa so mnou nechcel oženiť a chyba bola na mojej strane.

Paola zmlkne a mykne plecami. „V každom prípade svoje spermie použil dosť nerozvážne, lebo mne sa nevidí, že by sa vrhal do otcovstva len tak.“

Rozosmejeme sa.

„Počúvaj a teraz vážne, ako chceš riešiť túto novú situáciu v práci?“

Táto nová situácia v práci má svoje meno i priezvisko: Davide Nardi.

Vzdychnem si a kývnem na čašníčku. Potrebujem ďalší *spritz*. „Neviem, vyskakovať istotne nemienim. Poznáš dokumentárne filmy o maličkých vystrašených chrobáčkoch, ktoré sa snažia utiecť pred predátorom a farebne splynú s listom alebo kameňom? Premýšľala som, že by som sa pokúsila splynúť s podlahou alebo s písacím stolom v nádeji, že na mňa zabudne.“

Paola sa ku mne nakloní a chytí ma za ruku prv, než sa stihnem prisť na ďalší, tentoraz plný pohár. „Prečo to nevnímaš ako príležitosť? Roky sa sťažuješ, že si tvoju prácu nikto neváži. Roky nevyskakuješ! Kuriatko, už si predsa vyrástla a si pripravená vyletieť do výšin.“

Azda nemusím zdôrazňovať, že veľké kura je v podstate sliepka mávajúca krídlami, ktorá skôr či neskôr niekomu pristane na tanieri. „Bolo by to pekné, lenže...“

„Tvoj problém spočíva predovšetkým v tom, že si nevážiš sama seba!“ Paola sa na mňa zadíva pohľadom psychoanalytika. „Ak si nebudeš dôverovať, ako môžeš očakávať, že ti budú dôverovať ostatní? Zamysli sa napríklad nad otázkou svojho budúceho partnera. Akého chlapa si chceš nájsť, keď mu ponúkaš iba svoju potrebu byť milovaná? Ty vlastne netúžiš po mužovi, potrebuješ barličku.“

Paola vždy trafi klinec po hlavičke a nikdy sa nemýli. „Vráťme sa teda k Nardimu. Čo by som podľa teba mala urobiť?“

„Je jasné, že sa pred ním nemáš ukrývať. Radšej buď podnetná a výkonná. Ukáž mu, z akého si cesta. Si oveľa inteligentnejšia ako väčšina ľudí, ktorí tam s tebou pracujú.“

Podnetná a inteligentná.

Zrazu sa mi zdá, že počujem melódiu z filmu *Podnikavé dievča*. *Let the river run / let all the dreamers wake the nation...* Odrazu sa cítim ako Melanie Griffithová, som pripravená zabojovať o svoje pracovné miesto a dokonca získať kanceláriu s nádherným výhľadom. Medzitým sa možno aj zasnúbiť so svojim Harrisonom Fordom. Ktože to bude... že by Nardi?

Moje nervy.

„Ospravedlň ma na chvíľu, musím sa ísť vycikať.“ Vstanem a zamierim na toaletu.

Vedľajšie účinky troch *spritzov* sa prejavili tým, že mám plný močový mechúr a pomiešané myšlienky. Natiahnem ruky a obe zápästia strčím pod prúd studenej vody. Aj v hlave sa mi trochu vyjasní. Je absurdné, aby som o Nardim čo i len na moment uvažovala ako o možnom kandidátovi na pozíciu rozprávkového manžela. Netrpím azda štokholmským syndrómom?

Keď sa vrátim k Paole, na okamih mám dojem, akoby som videla dvojmo. Vzápätí si uvedomím, že za stolom nie je sama.

„Čau, som Luca.“

Preskúmam ho pohľadom. Je to muž, beloch vo veku medzi tridsaťpäť a štyridsať rokov. Má svetlohnedé vlasy, hnedé oči, dostatočne široké plec a predovšetkým na ľavej ruke nemá prsteň.

„Teší ma, Alice.“ Pozriem sa na Paolu, ktorá mi číta myšlienky: *Ako je možné, že len čo sa na sekundu vzdialim, prisadne si k tebe muž?*

„Luca je môj kolega z redakcie,“ dodá.

„Áno, kolega, ktorý je veľmi prekvapený, že čerstvá mamička trávi večer v podniku.“

Uškrniem sa a sadnem si medzi nich. „To ja ju zvädzam na zlé chodníčky.“

„Výborne!“ Tentoraz si ma premeria on. Výsledkom je uznanlivý úsmev. „Od spoločnosti sa nikdy netreba izolovať. Nespravte rovnakú chybu ako ja, keď som pre svoje dievča robieval všetko možné, organizoval som romantické výlety vo dvojici, dovolenky, večere pri sviečkach...“

Pre dievča? Pozor, ten je zadaný! Hrozí nebezpečenstvo. Červená kontrolka zabliká.

Môj výraz na tvári sa zmení a zvodne privreté viečka razom nadobudnú tvar ako pri chápanom pohľade starej kačky, babičky Elvíry Cootovej.

„Potom prišiel koniec! Anna mi dala kopačky, lebo potrebovala priestor.“

„Och...“ zvoláme s Paolou zborovo.

„Mrzí ma to, nevedela som o tom,“ povie Paola a ukradomky na mňa pozrie.

„Teraz sa opäť stretávam s priateľmi a snažím sa užívať si život.“

Chudák chlapec! Ten si musel vytrpieť, prebleskne hlavou ošetrovateľke Alice.

„No aj tak sa mám dobre. Práve čakám na kamarátov a pôjdeme sa spolu zabaviť.“ Luca vstane. „Alice, verím, že sa čoskoro uvidíme. S Paolou niečo vymyslíme, ak chceš.“

Sledujeme, ako sa uberá k štyrom mužom pri bare.

„Je mi ho fakt ľúto, chudáka,“ zastoná Paola. „Je to veľmi sympatický chalan a aj svoju prácu si zastane.“

Tvárim sa, že nepočúvam, a zamyslene si upíjam *spritzu*. „Vieš, aké je znamenie?“

Paola prižmúri oči a usmeje sa. „Tuším, že je Baran.“

PSIE POPOLUDNIE S VÁHAMI

Žena za volantom má svoj život pevne v rukách. Aj keď pri pohľade na obitú karosériu môjho autíčka to asi sotva možno konštatovať. Pre tých, ktorí mi ustavične vyčítajú, že som ju nedala vyklepať, musím vysvetliť, že moje auto je metaforou duše. Škrabance z neho jednoducho nemožno odstrániť.

Na druhej strane, ani ja si z toho nerobím vrásky, a tak by som povedala, že sme si rovní.

Po minulotýždňovej nehode sme sa dnes ráno konečne zasa stretli a z našej spoločnej cesty do práce som nadšená.

Slnko jasne svieti. Noc odvíala všetky mračná, v Miláne cítiť jar a mám chuť zaspievať si.

O chvíľu som na mieste, ale myslím si, že ešte mám dosť času na jednu pesničku, a tak sa začnem prehrabávať v priehradke v palubnej doske a hľadám rádio. V hrbe papierov, kde mám technický preukaz aj staré parkovacie karty, však nenachádzam to, čo potrebujem. Zohnem sa a natiahnem ruku pod sedadlo.

Auto sa zakolíše a niekto na mňa zozadu zatrubí.

„Hej, upokoj sa!“ Zdvihnem ruku na motorku, ktorá ma práve predbehla a zabrzdila niekoľko metrov pred mnou na svetelnej križovatke. „Pozrime sa, toľko si sa ponáhlal a napokon aj tak musíš zastaviť,“ dodám, len čo sa za ňu zaradím.

Medzitým sa mi podarí nájsť rádio, zapnem ho a okamžite z neho zaznie *Dancing Queen* skupiny Abba. Presne to som potrebovala, lebo tiež túžim byť kráľovnou tanca. Neváham a pridám sa. Rukou vyklepávam rytmus na volante a vlním sa na sedadle. Opantaná hudbou si ho vôbec nevšímam.

Keď sa otočím, zbadám, že motorkár sa na mňa díva. Nevidím mu síce do tváre, pretože na hlave má prilbu, ale je obrátený ku mne.

Mám stiahnuté okienko, a teda predpokladám, že začul moje kvílenie a Abbu. Hops...

Dnes sa však tak ľahko nedám vyviesť z rovnováhy. O čom hovorila Paola? Predsa o sebadôvere. Musím byť sebaistá a nesmiem dovoliť, aby so mnou zaobchádzali ako s bábkou. Preto naňho vrhnem nonšalantný pohľad a pokračujem v spievaní. Len čo naskočí zelená, žmurknem naňho a dupnem na plyn.

Rozosmejem sa ako šialená a na záverečnom úseku si to s motorcou rozdáam. Predbiehame sa na každej svetelnej križovatke.

Na tej poslednej mi zvukový signál telefónu oznámi, že mi prišla správa cez aplikáciu WhatsApp. Zaparkujem, chlapík na motorke ma naposledy predbehne a prv, než vezmem do ruky smartfón a zistím, kto mi píše, zamávam mu na rozlúčku.

Zmeškané hovory od Carla si nevšímam a iba na ne vyplazím jazyk pred tým, ako ich navždy uložíam do archívu.

No tesne nad nimi čaká správa, pri ktorej sa usmejem.

Je od Tia.

Dobré ráno, milá Váha! Takto sa začína.

Tvoj deň dnes bude mať dve tváre. Na jednej strane budeš plná energie a elánu vďaka trigónu Venuše v pozitívnom prechode s Jupiterom, ale Saturn a Merkúr budú skúšať Tvoju chuť konať, čo by mohlo viesť k prekvapujúcim odhaleniam. Tie by Tvoje nadšenie mohli utlmiť alebo Ťa dovedú k nečakanej pracovnej záťaži, ktorá si od Teba na druhej strane bude vyžadovať trpezlivosť. Nie sú vylúčené ani spory s inak mysliacimi osobami. V záležitostiach srdca kvadrát Venuše v negatívnom tranzite s Plutom vyzýva k opatrnosti a poukazuje na možný búrlivý a intenzívny vzťah.

Nasleduje smajlík a záverečná veta: Tio sa o jednej dostaví do maskérne. Zbožňuje tuniakové sendviče.

Zamknem auto a neprestávam sa usmievať. Až keď sa otočím k vstupnej bráne, všimnem si, že je tam zaparkovaná motorka a jazdec z nej práve zosadá.

Prebehne mi myslou, že by som sa najradšej zašila do vedľajšieho baru, kým neodíde, no nechcem to urobiť hneď. Smelo prejdem cez cestu, kým si z hlavy sníma prilbu.

Prečo mi na pomoc nepriskočí Čarodejník z krajiny Oz, keď ho práve potrebujem? Kam sa podela jeho veterná smršť?

Davide Nardi si odloží motokárske rukavice a vážne sa na mňa zadíva. „Hľadať rádio počas šoférovania je dosť nebezpečné.“

Nehovoriac o tom, aké nebezpečné je pospevovať si a robiť grimasy na muža, ktorý by ťa mohol prepustiť z práce. „Ehm... bré ráno...“ zakoktám.

So strapatými vlasmi a s jemným rumencom na tvári mi ešte viac pripomína Richarda Gera v jednej z horúcich scén *Amerického gigo-la*. Hoci som sa pred chvíľou nominovala na Oscara za najstrašnejšie trápnosti, krvný obeh sa mi zastaví a cítim sa ako po prudkom zásahu futbalovej lopty. Teplo. Zima. Teplo. Zima.

Skontrolujem si životné funkcie. Okej, nedokážem rozprávať, ale nohy ma ešte držia. *Tak do toho, Alice, obráť sa a podíď k tým prekliatym dverám!*

„Mimochodom, máš pekný hlas,“ dodá Davide Nardi za mojím chrbtom.

Zaklipkám očami, a keď sa otočím, usmeje sa.

Povzdychnem si a označím si príchod.

Nemám veľa času na analyzovanie svojho správania a už vôbec nie na to, aby som spracovala účinky Nardiho pôsobenia na moju osobu. Nardi, kat, Nardi, verejný nepriateľ číslo jeden. Bol odetý v koženej bunde, ktorá zvýraznila jeho nedbanlivý vzhľad zlého chlapca.

Len čo prekročím prah redakcie, napadne mi, že vedúci produkcie a môj priamy nadriadený Enrico je práve na skúške do filmu o love grizzlyov a pravdepodobne má so sebou aj scenár, aspoň k role medveďa.

„Čo má znamenať, že štúdio nie je pripravené?“ Za touto otázkou nasleduje sprška nadávok, ktorá by mohla tvoriť úvod k už ixtému dielu *Exorcistu*. „Nemali ste poradu? Kde sa, dopekla, podela Alice?“

„Tu som!“ zakvílím.

Pred ním stojí kameraman a režisér viacerých našich programov, ktorí sa pred ručaním nášho grizlyho Enrica scvrkli na liliputánske rozmery.

Keď ma zbadajú, vydýchnu si, nerobím si však ilúzie. Nie som predsa Matka Terézia. Som len mladé mäso. Enrico aj tak roztrhá v zuboch mňa, zatiaľ čo oni si budú pokojne budovať kariéru v štúdiách a vďačne pripravovať televízny set ako škriatkovia Umpa-Lumpovia v továrni na čokoládu.

„Kde si, dočerta, bola? Hovorí ti niečo pracovný čas?“

Bolo by zbytočné pripomínať mu, že je deväť hodín a v utorky začíname o deviatej. „Čo sa stalo?“ spýtam sa šikovne, aktívne a predovšetkým úmyselne.

„Luciano tvrdí, že chalani nemajú pripravené štúdio. Nikto vraj nevedel, že porada sa mala uskutočniť predtým a tento týždeň máme nakrútiť o jeden diel viac, lebo na budúci týždeň bude Marlin odcestovaná v Ríme.“

Zažmurkám. Porady síce zvolávam ja, ale na základe poskytnutých informácií a o časti navyše mi nikto nič nepovedal. „Enrico, neposlal si mi k tomu nijaký e-mail.“

Po mojich slovách okamžite sfialovie a chvíľu sa obávam, že mu vyjdú očné zuby ako drakulovi. „Akože nie? Ja... predsa sme sa o tom bavili!“

„Nie, nič si mi nehovoril! Doriti!“ Nemám čas hádať sa s ním. Podídem k stolu, vezmem si zakladač so všetkými záznamami produkcie k relácii *Raňajky v Miláne*, ktorú máme nakrúcať, a vzápätí bežím do štúdia.

V polovici cesty ma Enricov krik, zmiešaný s hlasmi chalanov z réžie, s Marlininým hlasom a s vravou v maskérni, zastaví na chodbe ako húkajúca sanitka: „Čo má znamenať, že po dvoch die-

loch ešte stále nie ste pripravení! Svätá prostota!“ zakľaje spod štetca, ktorým mu maskérka behá po tvári.

Ani sa jej nepozdravím a zamierim rovno do štúdia, kde kameran visí na rebríku a upravuje pľac. „Nasviet ju a nechaj to tak,“ zakričím naňho. Marlin sa rada ukazuje vo svetle ako lurdská madona. Vraví, že jej vyhladzuje vrásky.

Potom sa vrhnem na režiséra Luciana a zadívame sa na rebrík, zatiaľ čo vedľajší salónik sa začína zaplňovať prvými hosťami. „Spravíme ich obe, veľmi pokojne bez geniálnych riešení, Lu.“

Luciano prikývne a pozrie sa mi do očí. „Práve dnes, Alice!“ po znamená s výčitkou v hlase a uprie pohľad ponad moje plece.

Na okamih sa otočím a na konci chodby zazriem šéfa šéfov, ako sa opiera o dvere maskérne a zalieča sa Marlin. Davide Nardi stojí tesne za ním a usiluje sa vhodiť drobné do automatu na nealkoholické nápoje.

„Viem, Luciano, mrzí ma to,“ vyjachcem. „O časti navyše som vôbec nevedela. Enrico mi nič nepovedal.“

„Chalani sú nervózni z celej situácie personálnej obnovy a omladenia televízie aj z možného znižovania stavu. Hore sa sušká, že chcú nové nápady, programy, nových ľudí, a my sa hneď dáme nachytať neprípravení!“ Odchádza a krúti hlavou.

Nové nápady! Strasie ma už len pri pomyslení na to, čo by si mohli vymyslieť.

„Môžeme dostať aspoň kávu?“ ozve sa ktosi zo salónika a opäť tam naklusám.

„Samozrejme!“ zakričím. Vystrúham najdokonalejší úsmev a obchádzam hostí s otázkou: „Čaj, kávu...“

Davide Nardi sa ku mne otočí a nenapadne mi nič iné ako replika z filmu *Podnikavé dievča*: „Dáte si kávu, čaj či mňa?“ Nad tretou možnosťou zaváham, keď sa nám stretnú pohľady.

Chvíľu ma pozoruje a vzápätí sa usmeje. „Kávu nie, no dal by som si neperlivú minerálku. Ten automat mi zožral všetky peniaze.“

Akcia, reakcia, Alice. Je to jednoduché.

Zostanem stáť ako omráčená pred hosťami, ktorí nešetria objednávkami.

„Isteže.“ Po chvíli sa otočím k automatu. Nie je to prvý raz, čo sa pokazil, s kolegom sme však vymysleli spoľahlivý spôsob, ako z neho tie fľašky dostať.

Zastavím okoloidúceho kolegu. „Sergio, prosím ťa, potrebujem tvoju mocnú ruku, ktorá touto mašinou zatrasie.“

Sergio prikývne a medzitým k nám pribehne Nardi s otázkou: „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Chyťte automat z druhej strany,“ odpovie Sergio skôr, než vôbec stihnem zareagovať.

Naklonia ho dozadu a nehybne sa dívam, ako sa superhrdina Nardi pasuje s automatom na nápoje.

„Alice!“ Sergiov hlas ma opäť vráti do reality, pretože teraz je rad na mne. Keďže som spôsobila túto situáciu, rozhodne sa nemôžem stiahnuť.

Vzdychnem si, pred očami kata zavlním bokmi a uštedrím automatu priamy úder zadkom.

Automat okamžite vydá dve fľašky, ktoré podám Nardimu. „Nech sa páči.“ Celá v rozpakoch pocítim pálenie v hrdle a radšej sa rýchlo pracem roznášať kávu.

„Ďakujem za úder, Alice,“ začujem ho.

Panebože.

„Tak čo? Ste pripravení?“ zakričí na nás Enrico z réžie. „Alice, ak do piatich minút nezačneme...“

Čo mu je?

Našťastie sa ešte dokážem premeniť na bionickú ženu a do troch minút nakrúcame. Atmosféru si väčšinou sprijímňujeme vtipmi a poznámkami na adresu Marlin, ale v prítomnosti Nardiho a šéfa šéfov dnes v réžii nepočuť ani muchu. Nie som jediná, kto sa ide od strachu o miesto zblázniť.

Aj Enrico je nervózny pravdepodobne preto.

„Dnes je s nami v štúdiu pán Paolo Claretti, vlastník jednej z najpočetnejších zbierok platní na svete. Pamätáte si staré elpéčka?“

Hrali rýchlosťou tridsaťtri otáčok za minútu. Dnes ich nahradili cédečká, ktoré majú štyridsaťpäť otáčok...”

„Stooooop!“ Enrico udrie do steny takou silou, že sa všetko roztrasie.

Niektorí hostia v štúdiu sa usmievajú, len Marlin sa nechápavo obzerá. „Prečo sme prestali?“ opýta sa a pritiahne si mikrofón z výstrihu k ústam. Zasuší.

„Lebo si úplne vymletá!“ vybuchne Enrico. „Preto sme prestali, dofrasa. Aj tak máme málo času a Silikónka nevie, že cédečka nemajú otáčky? Keď tam teraz vtrhnem...”

Podídem k Enricovi a odtiahnem ho z réžie. Je pravda, že technici hneď po minuloročnej plastike vymysleli Marlin prezývku Silikónka. Zvyčajne si však dáva pozor na to, čo povie, a už vôbec by sa takto nemal vyjadrovať v prítomnosti šéfa šéfov, ktorý ju tam pravdepodobne drží.

„Môžeš sa, prosím, upokojiť?“ zasyčím.

„Ak by som bol na tvojom mieste, upokojil by som sa! Meškáme!“

Nadýchnem sa a napočítam do troch. Keby mi bol povedal, čo mám urobiť, urobila by som to. Nie som predsa veštkyňa.

Bude lepšie, keď napočítam do päť.

„Postarám sa o to,“ odvetím, no horúcej téme sa vyhnem. „Len sa, prosím, nedostaň do problémov.“

Okamžite sa vyberiem do štúdia, kde Marlin oznámim, že musíme začať od predstavenia pána Clarettho, a sčasti jej vysvetlím rozdiel medzi elpéčkom a cédečkom.

Kým sa opäť nastavia kamery a Marlin je schopná dôveryhodne pokračovať vo výstupe, prejde ďalších päť minút.

Výjdem zo štúdia, opriem sa o kovové dvere, zatvorím oči a pozdychnem si. A to za sebou nemám ani polovicu dňa.

Keď ich zasa otvorím, hľadia na mňa dvaja muži: Davide Nardi od dverí a Carlo z konca chodby. Zakýva na mňa prstom, ale pokrútim hlavou a vyberiem sa do réžie, kde sa cestou takmer zrazím s Nardim.

MUŽ V ZNAMENÍ BLÍŽENCŮ DO VŠETKÝCH ROČNÝCH OBDOBÍ

Ani sa mi nechce veriť, že sa nám podarilo nahrat' oba diely.

Len čo začujem záverečnú znelku, od úľavy takmer sklznem na stoličku.

Chcela by som pred Enricom pyšne rozprestrieť chvost ako pávica, no keď sa k nemu otočím, zbadám, že za sklenými dverami živelné diskutuje do telefónu.

Vyjdem zo štúdia, zastavím sa v bare a vzápätí sa ocitnem v maskérni seriálu *Útrapy z lásky* s dvoma obrovskými tuniakovými sendvičmi. Môj úsmev sa čoskoro vytratí pri pohľade na Tia, ktorý si na tvár naniesol tonu samoopaľovacieho krému a nasadil si okrúhle okuliare. „Za koho si sa, dopekla, zamaskoval?“ opýtam sa, zatiaľ čo sa opatrne zahryzne do sendviča v snahe nezničiť si mejkap.

„Som Marcus Alvarez De la Rosa. Bratranec Ferdinanda Prandiho a ex jeho priateľky. Mali sme spolu letný románik, keď bola malá a prišla na prázdniny na Tenerife,“ odpovie prežúvajúc.

Pokrútim hlavou. Majú tí naši scenáristi vôbec ešte trochu fantázie? Ako ho len doriadili! Pripomína kríženca Eduarda Paloma a Harryho Pottera. Dokonca aj vlasy mu dali predĺžiť. „Prečo máš na čele jazvu?“

„Zamlada som chodil s Matildou, ale potom som sa dostal do pochybných kruhov a jedného pekného večera ma uniesli. Všetci si mysleli, že som mŕtvy. Dobili ma tak, že pri údere hlavy som stratil pamäť, a zrazu... sa objavím!“

Nepýtam sa, prečo sa bratranec Ferdinanda Prandiho volá Marcus Alvarez De la Rosa. Stačia mi trampoty s reláciou *Raňajky v Miláne* a všetko ostatné.

„Dostala si moju správu?“ spýta sa Tio, keď mu dorobia lokne, ktoré by mu závidela aj Shirley Templová.

„Áno,“ odvetím trochu roztržito.

„A?“

„Prečítala som si ju, no dnešok je chaotický a okrem toho...“ Obrátim sa k nemu a vytreším oči.

Tio sa na mňa usmeje a jeho nalíčená tvár s dlhými vlasmi a jazykom na čele ma, pravdupovediac, dosť znepokojí. Navyše sa tvári ako dieťa, ktoré práve zjedlo všetku múdrosť sveta.

Siahnem do vrečka, odkiaľ vylovím mobil, aby som si opäť preletela esemesku z rána.

Deň sa začal dobre. Po večere strávenom s Paolou som sa chcela presvedčiť, čoho som ešte schopná. Tio mi napísal, že budem plná energie a elánu, ale moju chuť konať bude neskôr skúšať Saturn a Merkúr... Tá správa naznačuje nečakanú pracovnú záťaž. „Ako si to mohol vedieť?“ vyzvedám a ďalej sa dívam na displej.

„Je to tvoj horoskop. Postavenie planét vo tvojom znamení je zrejmé.“

Stále netuším, čo by som mohla urobiť, aby som situáciu pomohla, no o chvíľu... „Čo ten búrlivý a intenzívny vzťah?“ Zažmúrim oči a zatarasím mu cestu. „Taký vzťah chcem! Búrlivý a intenzívny. Tak ako to tu stojí čierne na bielom. Vášnivý a tak ďalej, a tak ďalej.“ Keby uhádol len negatívne udalosti, asi by som začala kričať.

„Počkaj, buď trpezlivá, neviem, nepracujem predsa v zoznamovacej agentúre. Toto naznačuje tranzit planét.“

Prechádzame sa po chodbe a čakáme na jeho prvú klapku, keď zazriem Carla a velebím toho, kto vymyslel postavu Marcusa Alvareza, najmä pre jeho leviu hrivu, vďaka ktorej sa za Tia môžem ukryť.

„Vieš o tom, že sa mu nebudeš môcť vyhýbať donekonečna?“

Donekonečna určite nie, ale aspoň do svadby azda áno. No možno aj nie, pretože Cristina by ma v mene nášho niekdajšieho priateľstva mohla požiadať, aby som jej šla za družičku, čím by ma zaradila medzi očitých svedkov jej víťazstva.

Povzdychnem si a mobil odložím do vrečka.
Vzápätí poskočím, keď pocítim, ako mi vibruje na stehne.
Opäť ho vezmem do ruky a po Tiovej správe prichádza ďalšia,
z neznámeho čísla.

Haló, tu je Luca, Paolin kolega. Stretli sme sa včera večer. Napadlo mi, či nemáš chuť vyjsť si so mnou tento týždeň na drink.

Neveriacky na Tia hľadím ako Luke Skywalker, keď pred ním Yoda silou vôle dvíhal do vzduchu rôzne predmety. Poklepe ma po pleci a čakám, že vyhlási: „Nech ťa sila sprevádza.“ Namiesto toho však poskočí a radostne vykrikuje. „Hádam mi nechceš povedať, že ti píše nejaký MUŽ?!“

Len čo prikývnem, začne improvizovať akýsi tanček ako mažoretka na futbalovom štadióne. „Som ja ale šikovný!“

„Si fenomenálny,“ odvetím mimovoľne.

V hlave mi vybuchuje ohňostroj alebo v nej zúri tretia svetová. V každom prípade tam mám obrovský zmätok. Luca je milý. Má body navyše, pretože:

1. Paola ho charakterizovala ako vtipného a sympatického,
2. napísal mi správu bezchybnou taliančinou, čo v čase novodobej negramotnosti nemožno podceňovať,
3. vypýtal si moje telefónne číslo a pozval ma na rande! Svedčí to o jeho vkuse?

Tio sa predou mnou neprestajne vlní, až kým nepoznamenam: „Myslím si, že je Baran.“

Zrazu prestane. „Čo ti na tom prekáža?“ Dáva sa na mňa, akoby v televízii práve opravili výherné číslo národnej lotérie.

„Nie, nič, ale Baran, neviem, môže to závisieť od viacerých faktorov, však?“

Vytiahne mobil a zamračene doň začne niečo vytukávať.

Pozerám sa naňho, no uvažujem nad tým, čo si oblečiem na schôdzku s Paoliným kolegom. Už mesiace som nebola na rande a som z toho rozrušená ako školáčka.

Ponúka sa mi vášnivý a búrlivý vzťah a bez váhania mu bežím v ústrety.

„Lenže Baran je priveľmi tvrdohlavý. Niekedy môže byť dokonca egoistický, ba až nepokojný. Zatiaľ čo ty, milá Váha, si v poslednom období zažila už toľko prevratných zmien.“

„Veď práve o to ide, nie? Intenzívny a búrlivý.“ Musí to tak byť.

Tio prikývne. „Vlastne...“ povzdychne si a chytí moju tvár do dlaní. „Cítim sa ako stará tetka, ktorá rozdáva dobre mienené rady, a vo chvíli, keď sa máš postaviť na vlastné nohy, mám strach, že si ublížiš. Budem ťa však sprevádzať na každom kroku, rozumieš?“

Skoro mi vyhrkli slzy. Tohto muža takmer nepoznám a robí si o mňa starosti! Z celej sily ho objímam. „Si naozaj výnimočný. Všetky dievčatá by mali mať svojho Tia, ktorý by ich viedol a radil im.“

Napokon aj to, že sa so mnou priatelí, vo mne vzbudzuje pocit istoty a bezpečia. Keďže prežívam nesmierne šťastie, pripadám si veľkorysá ako Matka Terézia a o jeho šikovnosť by som sa chcela podeliť s celým svetom. „Mali by sme ťa dať klonovať. Keby všetky dievčatá mali takého priateľa, som si istá, že by sa toľko z nich netrápilo pre nešťastnú lásku.“

Schuti sa zasmeje. „Čiže podľa teba som niečo ako guru? Turban by mi možno svedčal.“

„Si viac než guru, mohol by si napísať príručku... Astrologického sprievodcu... pre zlomené srdcia.“

B Ý K

Muž narodený v znamení Býka je pre vás stvorený jedine v tom prípade, že ste prekonali hroznú haváriu, ktorá vám zabránila v pohybe, premýšľaní, komunikovaní alebo v rozhodovaní, či je lepšie dýchať ústami, alebo nosom. Býk rozpráva, Býk rozhoduje, Býk kóna a nedá sa ničím odradiť, ak ho žiadate o slovo, aby ste sa mohli vyjadriť k svojmu životu. Skúste uhádnuť, v akom znamení sa narodil Hitler.

ŽENA V ZNAMENÍ VÁH NA POKRAJI NERVOVÉHO ZRÚTENIA

Je to oficiálne: nemám si čo obliecť.

Polovicu šatníka som vyložila na posteľ, druhá je porozhadzovaná po izbe a rozdelená na kôpky. Môj príbytok v tejto chvíli vyzerá ako predajňa pre bezdomovcov.

Nemám ani potuchy, čo si dnes večer oblečiem.

Riadim sa Tiovými slovami. Odkedy mi Luca poslal prvú správu, uplynulo desať dní.

„Alice, azda mu nedovolíš vyhrať bez boja. Uvedom si, že Baran je v prvom rade lovec. Ak necíti vôňu výzvy, nebaví sa a stráca záujem. Nechceš predsa, aby stratil záujem, však?“

Veru nie, a preto, hoci môj zápisníček posledné dni zíval prázdnotou, vymyslela som si štyri večery pri drinku s priateľmi, dve narodeninové oslavy, kino, večeru u našich (tá jediná bola pravdivá a to je na tom najsmutnejšie) a dokonca rozlúčku so slobodou (keby ma na ňu Cristina pozvala, asi by som radšej podstúpila liečbu so sprievodom hudby Ludwiga van Beethovena ako v *Mechanickom pomaranči*).

Lenže Paola pred niekoľkými dňami vytušila moje zajačie úmysly. „Haló, Alice? Vraj máš byť dnes večer na narodeninovej oslave mojej sestry? Prečo klameš? Zdalo sa mi, že s Lucom chceš ísť von... Tvrdí, že si stále zaneprázdnená. Odkedy máš tak málo času?“

Musela som jej preto objasniť, akí bývajú Barani, a tiež svoju snahu o to, aby som v ňom nevzbudila dojem, že umieram túžbou ísť s ním na rande.

„V poriadku, ale už stačilo,“ prerušila moje astrologické výlevy. „Prepáč, no pri všetkej úcte k tvojmu predvídavému kamarátovi,

ja Lucu poznám. Nie je taký. Luca je nežný, silný a zdvorilý muž. Nechápem, prečo sa neusiluješ byť spontánnejšia.“

Vysvetlila som, že Tio je astrológ, nie čarodejník Merlin, a so spontánnosťou som sa dosiaľ iba strápnila.

Napokon som predsa len ustúpila. Deň či dva dni hádam až natoľko nezavážia.

Aspoň som obdobie vyčkávania nepremrhala. Na rozdiel od Demi Moorovej vo filme *G. I. Jane* som nevylihovala na Bahamách.

Budíček ráno o šiestej, rozcvička so starou VHS kazetou, kde Jane Fondová predcvičuje aerobik. Podsunula mi ju moja matka asi pred mesiacom, keď sa pred maľovaním zbavovala starých vecí.

Cviky na spevnenie sedacieho svalstva som skombinovala s očisťnou diétou tibetských mníchov. Znamená to, že už desať dní nejem nič iné ako potravu pre kozy. Cítim sa však lepšie a pripadám si aj štíhlejšia v bokoch.

Som skrátka pevnejšia, atraktívnejšia a predovšetkým som konečne pripravená.

Napriek tomu stále neviem, čo si oblečiem.

Mám byť provokatívna, elegantná, nedbanlivo odetá alebo skôr šik? Mám vyzeráť ako sofistikovaná žena alebo radšej ako obyčajné dievča?

Sadnem si na posteľ a pošlem Tiovi správu s prosbou o pomoc.

Keď mi o necelú minútu zazvoní telefón, vrhnem sa za ním ako za záchranným kolesom. „Prosím!“

„Ahoj, krásavica, tak ako pokračujú prípravy?“

Na druhom konci začujem Paolu, ktorá určite vytušila moje zúfalstvo. „Horšie to už ani nemôže byť. Aké šaty si mám vziať?“

„Prosím ťa, čoho sa bojíš? Obleč sa pekne, ale nie vyzývavo. Musíš sa cítiť vo svojej koži.“

Presne tak. S telefónom nalepeným na uchu sa motám medzi porozhadzovanými zvrškami, z ktorých vylovím obťahnuté džínsy. Keď ich skombinujem s priliehavou košeľou, celkom mi to pristane. Nevyzerám nijako extra, no môžem použiť nejaký doplnok či bižutériu.

Zaskočí ma prichádzajúca správa a telefón mi vypadne z ruky. Tentoraz je to Tio.

Musíš mu vyraziť dych svojím sexepíлом. Obleč si minisukňu a obuj si topánky s vysokými podpätkami. V Baranovi tlie skrytý oheň a musíš ho v ňom zapáliť, ale pritom sa tvár, že vôbec nemáš v úmysle vzplanúť s ním.

Dostaviť sa na rande zahalená v džínsoch a priliehavej košeli rozhodne nie je vrchol zvädzania. Odhodím ich teda na kôpku a hľadám ďalej.

„Paola, čo povieš, ak pôjdem v sexi korzete ako z Moulin Rouge?“

Vzápätí pošlem Tiovi fotku spomínaného odevu a okamžite dostanem odpoveď vo forme zdvihnutého palca a niekoľkých výkričníkov.

„Šibe ti? Ten korzet si môžeš vziať akurát na diskotéku, ba ani to nie! Priznám sa, že na mňa vždy pôsobil trochu vulgárne. Tak prestaň. Určite by si presedela celý večer na stoličke v strachu, že aj pri najmenšom pohybe ti z neho vykukne prsník.“

Veru. Mala by som si dať pozor hneď na niekoľko vecí. Moulin Rouge vypúšťam.

Lakonicky Tiovi napíšem: Nie, to sa nehodí, je to priveľmi vyzývavé...

Znova sa dám do prehľadávania.

„Alice, počúvaj, Luca je praktický chalan. Ak chceš, pokojne si obleč hocí aj minisukňu, no nemyslíš si, že by sa mal sústrediť viac na teba ako na tvoje prsia či nohy? Navyše, keď ste sa prvý raz stretli, mala si úplne normálne šaty a napriek tomu si ho zaujala.“

Som zúfalá, hodím sa na posteľ, zahľadím sa na strop a pohrávam sa s myšlienkou, že sa na všetko vykašlem.

Kým Paola pokračuje v prednáške o spontánnom správaní, prečítam si ďalšiu Tiovu esemesku.

Prosím Ťa, musíš v ňom vyvolať túžbu. Baran je znamenie, ktoré sa riadi primitívnymi inštinktmí. Môže vzbudzovať dojem jedno-

duchého muža, ale v skutočnosti je istotne spiacou sopkou. Jeho ideálna žena je predstierajúca naivka. Rád sa bije o kosť ako pes, chýba mu však fantázia, a na to si tu Ty, aby si mu pripomenula, ako tá kosť vyzerá.

Vstanem z postele a opäť sa pustím do prehrabávania vo svojich veciach sťa zmyslov zbavená. Snažím sa pritom myslieť na Paoline a Tiove dobre mienené rady. Napokon sa postavím pred zrkadlo v sukni po kolená s bočným rázporkom, priliehavej blúzke zapnutej až po krk a s topánkami so stredne vysokým opätkom. Nepriistane mi to: vyzerám ako novodobá Mary Poppinsová. Vyzlečiem sa a všetko sa začína odznova. Vysoké čižmy, minisukňa, top. Som pripravená na prehliadku ľahkých žien. No nič z toho nebude. Skúšam tielko, nohavice a topánky s nízkym podpätkom. Dobré, ak sa vyberiem do lesbického podniku, tento model by sa mi mohol hodiť.

Skĺznem na kraj postele a v tom zhone mi napadne jediná pozitívna myšlienka – spaľujem viac kalórií než pri rannom cvičení s Jane Fondovou.

Vtedy si prečítam ďalšiu z Tiových správ, ktorá mi pripadá ako rana z milosti.

Takmer by som zabudol: keďže Baran je primitívne zviera, zbožňuje výrazné farby, ako sú červená alebo žltá. Je to ohnivé znamenie a tieto farby sú jeho obľúbené. Dúfam, že som Ti pomohol.

To určite.

„Alice, si tam?“

„Áno, Paola...“ Vlastne áno, Paola, som na mŕtvom bode, ale ďakujem.

„Mám ti prísť pomôcť?“

„Nie, nemusíš, niečo si vyberiem.“ Mimochodom, kým by som sa dopracovala k dverám, potrebovala by som asi štvrt hodinu.

„Dobré, tak ťa nechám. Maj sa, zlatko, a zabav sa.“

Položím telefón na posteľ a znova sa vrhnem na kôpky šiat. Rozhodla som sa, že sa už nedám vyrušovať. O tri sekundy však mobil opäť zazvoní.

Volá mama.

Zdvihnem, pretože moja matka ma stále vníma ako pubertiačku, a ak nezareagujem na jej telefonát, má o mňa obavy. „Mama, čau...”

„Čau, dcérenka, ako sa máš?”

Presne takto vždy začína, keď mi volá preto, že sa nudí. „Prepáč mami, ale chystám sa von.”

„Nikdy na mňa nemáš čas.”

„To nie je pravda, no o chvíľu mám schôdzku a ešte sa musím obliecť.”

Prečo som jej to povedala? Na druhej strane linky sa na niekoľko sekúnd rozhostí ticho.

„Ideš na rande?” spýta sa vzápätí.

Povzdychnem si. „Nie, vlastne áno, lenže je to iba kamarát.”

Aj ona vzdychne. „Guido, Alice ide dnes večer na rande.”

„Mama!”

„Dobre, a čo si oblečieš?” vyzvedá. Krv sa nezaprie.

„Ešte neviem. Musím sa rozhodnúť.”

„Prečo sa tu nezastavíš? Triedime veci, chystáme škatule a vo tvojej skrini som našla tú peknú bodkovanú sukňu a blúzku s čipkovaným golierom a brošňou v tvare kamélie. Pamätáš si ju?”

Bože, daj mi silu. „Mama, nosila som ich, keď som mala dvanásť rokov.” Aj vtedy som sa musela hanbiť. Pravdepodobne som bola neprispôsobivé dieťa práve pre bodkovanú sukňu a blúzku s čipkovaným golierom. Kto by sa už len chcel ukazovať s dievčaťom ako vytrhnutým z najluxusnejšej parížskej módnjej štvrte, ktoré vyzerá, akoby malo osýpky? „Prepáč, no musíme sa rozlúčiť.”

„Alice, príď si v najbližších dňoch po veci!” zakričí moja matka, prv než ukončím hovor. „Garáž je už takmer prázdna a potrebujem, aby si si ich odniesla.”

„Dobre, mama, čau.”

Keď ešte raz zazvoní telefón a na displeji sa objaví súkromné číslo, pomyslí si, že sa z tohto bytu asi nikdy nevymotám. „Prosím?“

„Alice, tu je Carlo. Prepáč, že som si utajil číslo, ale potrebujem s tebou hovoriť. Prosím. Deje sa toho totiž veľmi veľa naraz. Som z toho všetkého zmätený.“ Vzápätí vychrlí spršku slov: „Viem, že sa hneváš na Cristinu, na dieťa, chápem, že žiarliš a si vzťahovačná. Bože, odjakživa si bola neznesiteľne vzťahovačná.“

„Žiarlim? Ja? A som vzťahovačná?“

„No vidíš, že si.“

„Ak som taká neznesiteľne vzťahovačná, čo odo mňa chceš?“ zrevom a z celej sily zvieram mobil.

„Trochu pochopenia! Nie aby si sa ku mne správala ako k poslednému vyvrhlovi z Kalkaty.“

„Myslíš páriu? Ty ignorant!“

„Bože, keď sa hráš na múdru, si príšerná. Načo s tebou vlastne strácam čas? Už si sa niekedy zamyslela nad tým, prečo od teba muži vždy utečú? Alebo si stále presvedčená, že na vine je nepriazeň osudu a ty si tá chuderka, ktorej sa zakaždým pripletú do cesty nesprávni ľudia. Možno práve ty si ten nesprávny človek.“

To teda nie. „Dost! Nepotrebujem počúvať prednášky od debila, ktorý v sebe nemá ani štipku citlivosti. Už si nemáme čo povedať. Dôležité veci mi predsa aj tak dávaš vedieť cez internet, či nie? Počkám si, kým oznámiš dátum svadby na facebooku, aby som ti mohla napísať blahoželanie na stenu. Inak môžeš byť pokojný a najmä sa odo mňa drž čo najďalej.“ Odhodím mobil medzi vankúše a celá izbá sa mi začne točiť pred očami.

Dívam sa na kopy oblečenia porozhadzované všade naokolo a už nedokážem rozmyšľať, či mám dať prednosť športovému, alebo elegantnému odevu, či mám stavať na výrazné farby, alebo radšej na jednoduchosť, zmyselnosť, prípadne iné čaro. Hlavou sa mi mihá Carlo, Cristina, Tio, práca, Paola, nesprávni muži, ja... nevládzem dýchať. Srdce mi búši a cítim ho až v hrdle. Azda sa ma nezmocnil panický záchvat.

Chvalabohu, v nočnom stolíku mám tabletky na upokojenie. Jednu prehltneť a na päť minút sa natiahnem na posteľ. *Dýchaj, Alice, dýchaj.*

Nočná mora však o chvíľu pokračuje. „Doriti!“ vykriknem a schytím telefón, ktorý neprestáva zvonieť.

Nie, nebola to chvíľka, ubehla celá hodina.

„Hmm, čau, Alice, tu je Luca. Len som ti chcel povedať, že už som dole.“

VÁHY, BARAN, JEHO ŽENA A JEJ MILENEC

Veziem sa vo výťahu a cítim, ako mi pod nohami vibruje kabína. Mám panický strach pri pomyslení, že by som v nej mohla uviaznuť. Bola by to čerešnička na torte, keďže je sobota večer a ktovie, kedy by sa dostavili z poruchovej služby. Bez ujmy na zdraví sa dopravím až na prízemie, kde pochopím, že vibrácie nepochádzajú z výťahu, ale z hudby, ktorú počuť čoraz viac. Na ceste pred mojim domom stojí červený športiak a ozýva sa z neho ohlušujúca muzika.

„Čau!“ zakričím, otvorím dvere a skrčím sa takmer k zemi, aby som sa dostala dnu.

„Aliss, dobrý večer, vitaj,“ odpovie Luca a osloví ma tak trochu v americkom štýle. Alisssss.

Odvetím primerane: „Hej, Luke.“ Rozosmejme sa.

„Stalo sa niečo? Už som sa bál, že si si to rozmyslela.“

„Nie, prepáč. Mala som niekoľko telefonátov, ktoré ma zdržali.“

„Čo?“ zvolá. Keby trochu stíšil zvuk, možno by sme nemuseli používať posunkovú reč.

„Máš pekné auto!“

„Páči sa ti? Chránim ho ako dieťa, nemám ho ešte ani mesiac.“

Kým zaraďuje spiatočku, oboznámi ma s objemom valcov, maximálnou rýchlosťou, kvalitným stereom, ktoré by sa pokojne vyrovnalo ozvučovaciemu systému na nejakej diskotéke, no ktoré, žiaľ, zabudoval sám. Počujem asi každú druhú vetu, ale keďže sa v autách nevyznám, je to vlastne jedno.

„Kam ideme?“ opýtam sa po chvíli.

„Aha, nuž, na jedno úžasné miesto. Do štvrte Porta Romana, to je jasné. Robia tam neuveriteľný koktail *sbagliato*.“

„Naozaj? Asi ťa sklám, no ten veľmi nemusím... Varia tam?“

Keď v Miláne idete pred večerou na aperitív, je normálne, že sa napcháte všetkým možným aj nemožným.

Luca neodpovedá, pravdepodobne ho ohlušil hukot auta a rádia. Z plného hrdla sa mi usiluje opísať krásy života – vraj by mi ich rád predstavil.

Je to tu: podnik, do ktorého vojdeme, je stelesnením Milána, opojných nápojov, opálených tvárí a golierikov polokošiel pripomínajúcich plášť grófa Draculu. Tlmené svetlá, znížené stropy obložené kameňom a fagle s plameňom šľahajúcim do dvojmetrovej výšky, ktoré sú našťastie chránené akousi kovovou klietkou. Všetko vyzerá veľmi štylizovane.

„Luca! Nazdar, kamoš!“ pozdraví ho barman hneď pri vchode, tleskne si s ním a potom mu stisne ruku tak, ako sa zdravia raperi. „Už si sa tu dlho neukázal. Ako sa má Anna?“

Pristúpim bližšie a čakám, že ma predstaví. Luca však len zahundre niečo, čomu nerozumiem. Koniec koncov, medzi jeho autom a týmto hlučným miestom nevnímam nijaký rozdiel v decibeloch.

„Čo si dáte?“

Natiahnem sa za nápojovým lístkom, ale Luca povie: „Dva koktaily *sbagliato*. Kamoš, nikto ich nevie spraviť lepšie ako ty!“

Pravdepodobne nepočul, keď som mu v aute vravela, že ten drink nemám rada, no teraz som mu to nechcela nezdvorilo opakovať. Usmejem sa a otočím sa k stolu s občerstvením. „Takže s Paolou ste sa zoznámili v redakcii,“ nadhodím po tom, čo zostaneme sami a spoločnosť nám robí ešte reproduktor zavesený nad hlavami.

Opäťuje mi úsmev a rozhovorí sa o svojej práci, o kolegoch a o Paole. „Veľmi si ju vážim, na to, že je žena, je naozaj šikovná.“ Chcela som sa opýtať, čo tým myslí, ale okamžite prejde na inú tému a začne rozoberať svoje sny a plány. „Spočiatku som vôbec netúžil predávať reklamný priestor. V prvom rade som novinár, vlastne reportér. Chcel by som precestovať svet a žiť naplno.“

Ten koktail je odporný, no jeho rozprávanie o lození v Malajzii ma zaujíma rovnako ako príbeh o potápaní na Filipínach, trekingu

v Keni, raftingu v Colorade, plavbe na kajakoch v Ekvádore či lie-
taní na rogate v Zimbabwe...

„Nedáme si niečo pod zub? Čo ty na to?“ opýtam sa. Hučí mi
v ušiach a neviem, či je na príčine hluk v pozadí, alebo skôr všetky
informácie o extrémnych športoch, ktoré si vyskúšal na najvzdiale-
nejších miestach planéty.

Podídem k stolu s občerstvením a začujem, že mi vibruje telefón.
Prišla mi správa od Tia:

Tak ako? Vie vôbec odtrhnúť pohľad od Tvojho výstrihu alebo je
už úplne hotový?

Nakoniec som sa obliekla tak, aby bol aj vlk sýty, aj baran ostal
celý. Mám na sebe červené zamatové šaty, teda šaty výraznej farby,
ktorá Baranovi pripomína oheň, ako vravel Tio. Navyše zľahka obo-
pínajú boky, aby som sa mohla pohybovať prirodzene, ako mi radila
Paola. Náhle si však zdesená všimnem, že v rýchlosti som zabud-
la na topánky. Niežeby sa k šatám nehodili, ale každá svojím spôsobom.

Obula som si totiž dve rozdielne.

Jednu čiernu a druhú pásikavú s červeným odtieňom. Ako sa mi
to mohlo stať?

Snažím sa skryť červenú topánku za druhú nohu, v chvate si na-
beriem jedlo na tanier a krívajúc sa odkradnem na svoje miesto.

Odpíšem Tiovi a nezabudnem sa zmieniť o tom, akej osudovej
chyby som sa dopustila. Hneď mi príde odpoveď:

Neboj sa, je to Baran, nedokáže vnímať to, čo sa okolo neho
deje. Musíš mu visieť na perách a tváriť sa, že si mu vďačná, ak
sa s Tebou vôbec rozpráva.

Cestou si otrávene povzdychnem. Uvedomujem si, že Tio z toh-
to rande nie je veľmi nadšený. S Baranom nebol ktovieako spokojný.
Neznesie, že jeho predpovede o najvhodnejšom mužovi pre mňa by
sa mohli čo i len čiastočne prejaviť ako nepravdivé.

„Sú tam samé dobroty,“ poznamenám, kým si sadám na stoličku. „Toto miesto je naozaj príjemné...“

Luca pokračuje v rozprávaní o Veľkonočnom ostrove, v spomienkach zabľúdi k Novej Guinei, kde bol nedávno s kamarátmi skákať bungee jumping. „... lebo, keď v tele cítiš silu prírody, je to ako blesk a zrazu príde náhly zoskok, pád, chápeš? Vnímaš úplne všetko... vdychuješ to...“

Prikývnem a usilujem sa predstierať, že mu visím na perách pri každom slove či slabike, ktorú vysloví. „Tieto veci mi trochu naháňajú strach, viac, som skôr mestské dieťa...“

„Chápem, ženy sa ich väčšinou boja, je to skôr šport pre pravých mužov. Niekedy by si sa však na mňa mohla prísť pozrieť a vyskúšať si niečo jednoduché, napríklad bungee jumping. Ten je už takmer všade a ani sa veľmi nebudeš musieť namáhať, len ťa zaistia.“

Ja a bungee jumping? Mám skákať ako Tarzan, zavesená na nejakej gume? Musím si to rozmyslieť... alebo nie. Nikdy som nemala takúto ambíciu. „Vieš čo? Je to zaujímavé, no dosiaľ som vskutku neuvažovala o extrémnych športoch.“ Našťastie, pretože vďaka vrodenej nemotornosti by som už dávno bola na onom svete, keby som sa pokúšala hrať na Indianu Jonesa.

Využijem pauzu v Lucovom rozprávaní, uvedomím si, že som na rade, a rozhovorím sa o filme, o svojej práci v televízii, o svojich záujmoch, o kultúre a...

Teraz existujú len dve možnosti: buď Luca náhle začal škúliť, alebo sa zahľadel na niečo za mojím chrbtom.

„Nuž, neviem, ale pracovať v kníhkupectve musí byť bombové...“ dodá neurčito.

V tom okamihu sa k nám priblíži barman, ktorý pripravil koktail *sbagliato*. Usmeje sa, nakloní sa k Lucovi a čosi mu pošepe do ucha.

„Ďakujem, kamoš,“ odvetí Luca a poklepe ho po pleci. „Aliss, ospravedlníš ma na chvíľu?“

Sledujem ho a neujde mi, že mieri k dvojmetrovej blondíne v extrémne krátkej sukni, ktorá jej sotva zakrýva tangá, a v tesnom športovom tričku. Celkovo pôsobí veľmi elegantne a sexi, no

na druhej strane, Claudia Schifferová by urobila rovnaký dojem aj v šatách z charity.

Luca ju pobožká na obe líca, jej priateľa pozdraví dlhým a pevným stiskom ruky, pri ktorom mu navrú nielen svaly, ale stuhne mu aj sánka a vyzerá ako neuveriteľný Hulk počas transformácie.

Keď sa vráti, na čele má kropaje potu a vyplašený pohľad. „Dáš si ešte niečo? Poď, zajedzme si.“ Odsunie mi stoličku ako pravý galier, odprevadí ma k stolu s občerstvením, ruku mi ovinie okolo drieku a dôverne mi pošepká: „Dnes večer si nádherná. Už som ti to povedal?“

Nie, v skutočnosti dosiaľ neprejavil ani náznak obdivu a len dúfam, že si nevšimne tú červenú topánku.

Luca sa teraz správa naozaj zdvorilo. Zaujíma ho, čo mám rada, obsluhuje ma a celý čas sa mi venuje. Dokonca mi k ústam priloží olivu, nato si obľizne prsty a zadíva sa mi do očí. Keby tá oliva nebola taká štiplavá od feferónkovej plnky, cítila by som sa ako v upútavke filmu *Deväť a pol týždňa*.

Tak, milý Tio, pomyslí si, keď ma začne dusiť a zvyšky musím vyplúť do servítky, *vidíš, že tento Baran nie je taký nevychovanec, ako ho vykresľuješ. Je láskavý a zdvorilý, takže Paola mala pravdu*. Uvoľním sa. Luca ma objíma okolo pása a odprevádza ma k nášmu stolu.

„Ach, prepáč, zlato.“ V polovici cesty zastane a otočí sa k stolu, pri ktorom sedí Schifferová so svojim priateľom. „Ludia, toto je Aliss.“

Blondína sa na mňa usmeje cez zaťaté zuby. „Anna.“

Anna... teda: Anna, jeho bývalá?

„Teší ma, Aliss“, povie Anna.

„Vlastne, volám sa Alice.“

Premiera si ma od hlavy po päty. Dokelu, Anna je žena geneticky predurčená na to, aby jej neunikol ani najmenší detail. Najmä nie moje rozdielne topánky.

Vzápätí však zdvihne pohľad a bez komentára sa obráti k Lucovi. Upriami jeho pozornosť na svoje dlhé odhalené nohy, prekrížené ako Sharon Stonová vo filme *Základný inštinkt*.

„Čau,“ pozdraví aj jej priateľ, ktorý reaguje na neobyčajné meno Vlk. „Sadnite si na chvíľu k nám.“

Keďže Luca ani na okamih nezaváha, obídem stôl a posadím sa k Vlkovi.

Kým nám kladú na stôl ďalšie dva koktaily, ktoré sa mi ani tentoraz nepodarilo odmietnuť, vyjde najavo, že sedíme v Lucovom a Anninom obľúbenom podniku. Aké romantické...

„Zlato, dúfam, že ti neprekáža, ak sem teraz budem chodiť aj s Aliss,“ poznamená Luca a natiahne ruku cez celý stôl, aby ma pohladil.

„Isteže nie, miláčik,“ odvetí Anna. „Napokon, aj ja som sem priviedla Vlka.“ Špičkou prsta sa dotkne brady svojho súčasného partnera.

„Tak si pripíme,“ povie Vlk a hneď objedná ďalšie drinky.

Hoci Anna vyzerá mimoriadne zvodne, v pití sa okamžite prejaví ako Viking a bez mihnutia oka stiahne jeden pohárik tvrdého za druhým. Vzápätí zažmurká na Lucu. „Priznaj, že ti chýbam. Asi teraz nemáš s kým piť, však? Pamätáš si na Mexiko? Dopekla, ale sme im to tam s tými tequilami ukázali!“

Len čo začnú spomínať zážitky s opitými Mexičanmi, ospravedlním sa a odídem na záchod.

Zrazu mi je teplo a cítim sa dosť čudne, akoby som sa na seba dívala zvonka, asi z metrovej vzdialenosti.

Pošlem Tiovi esemesku.

Všet o dore. Lca je malý a chrtil ma za rku. Ale je tu jeho xe a sme pri jej stale. Čo s tom?

O niekoľko sekúnd mi príde odpoveď:

Si opitá? Tá Tvoja správa ma znepokojila. Jeho ex? Možno Ťa skúša. Chce, aby si ho dobýjala. Nepoddávajú sa. Provokuj a drž si odstup. Rozprávaj sa s ostatnými. Daj mu najavo, že nie je jedinou korisťou. A prestaň piť.

Áno, trochu sa mi točí hlava, ale to neznamená, že nerozmýšľam.

Keď sa vrátim, zbadám, že stoja vonku. Vlk si šúľa džointa a Anna obracia ďalší pohárik, už ani neviem koľký, pretože aj o tých svojich som stratila prehľad.

„Dáš si šluka?“

„Nie, ďakujem, nefajčím.“

Vtom sa všetci traja rozosmejú. „Dopekla, to budeš asi jediná na tejto planéte, vieš o tom?“

„Nie, ale..“ Tak dobre, aby sa upokojili, potiahnem si.

Z ničoho nič mám v ruke pohárik tequily a vôbec si nepamätám, kedy mi ho objednali. No bavím sa. Anna je napokon celkom sympatická a aj Vlk ujde. Vlastne, je super. Ani neviem, o čom sa rozprávame, a stále ma rozosmieva. Je skrátka stelesnením zábavy.

„Chceš vodku? Objednám ešte jedno kolo,“ navrhne a pohladí ma po boku.

Zrazu zapochybujem, či chodí s Annou. Kde sa vlastne podel Luca s Annou? Určite šli k baru po ďalšie drinky. Podnik sa už natoľko zaplnil, že všetci ľudia len postávajú a z diaľky ich nevidiať.

Vlk sa ku mne pritisne a v tom okamihu pocítim nedostatok kyslíka. Točí sa mi hlava.

„Zájdeš so mnou na chvíľu do auta? Pustíme si nejakú hudbu.“

„Nie, teraz mi pomôže iba čerstvý vzduch, potrebujem sa zhlboka nadýchnuť.“

„Tak sa môžeme ísť prejsť. Vzadu je celkom pekný park.“ Vzápätí cítim jeho ruku tesne nad svojím zadkom.

„Alice?“

Keď sa otočím, neverím vlastným očiam. „Raffaella?“

„Netušila som, že chodíš do Cave,“ poznamená.

„Som tu s kamarátmi, inak to nie je môj podnik. Čo tu robíš ty?“

„Bývam neďaleko.“

Vtedy k nej podíde muž, ktorý jej priniesol drink.

Vedela som to. Vedela som, že mám počúvať Tia. Priveľa som pila a teraz mám perverzné halucinácie.

„Je tu obrovská tlačénica,“ podotkne chlapík, otočí sa ku mne a pozdraví sa. „Alice, dobrý večer.“

Naozaj predou mnou stojí Davide Nardi. „Do-brý, dobrý večer.“

Vlk konečne odťahne ruku z mojej sedacej časti tela a podá mu ju. „Som Vlk.“

Davide nadvihne obočie, pozrie sa najskôr na Vlka, potom na mňa. „Vy ste teda Červená čiapočka?“ dodá na margo mojich rubínových šiat a usmeje sa.

Rozchichocem sa. Tento detail mi unikol. Je mimoriadne vtipný! Nedokážem sa prestať smiať.

„Alice, je ti dobre?“ opýta sa Raffaella.

„Vlk... Červená čiapočka... a parčík... ruka na... teda...“ *Bože, čo blúznim?* Zahryznem si do podnebia a dúfam, že hystericko-alkoholický záchvat smiechu ma čoskoro prejde. „Vlastne, prišla som sem s niekým úplne iným.“ Kde sa podel môj Baran?

„Ach, naozaj?“ odvetí Davide a natiahne krk, akoby chcel určiť Lucovu polohu bez toho, žeby ho predtým videl.

„Máš nezvyčajné topánky,“ poznamená Raffaella. Dofrasa! Teraz na ne upierajú pohľady obaja, Vlk aj Davide.

„Je to ojedinelý model,“ vysvetlím. „Vieš, ako to chodí s módnymi trendmi, už netušia, čo si majú vymyslieť.“

„Prinesiem ti ešte niečo na pitie, drahá?“ opýta sa Vlk a snaží sa okolo mňa ovinúť ako chobotnica.

Inštinktívne sa uhnem, o krok ustúpim, ale vedľa mňa je múr, a tak doň narazím.

„Niečo nealkoholické,“ zdôrazní Davide a ukáže mu svoj koktail.

Opäť mi je do smiechu. V čiernej koženej bunde a s jahodovým nealkoholickým nápojom ozdobeným dáždničkou vyzerá dosť bizarne.

Davide zmizne v preplnenom podniku s Vlkom, zatiaľ čo ja s Raffaellou postávam vonku na chodníku v spoločnosti ostatných zákazníkov, ktorí si vyšli zafajčiť alebo sa prosto nadýchať čerstvého vzduchu.

„Alice, ako sa cítiš? Vidí sa mi, že sa tackáš.“

Zdvihnem palec, čím jej dám najavo, že všetko je v poriadku. „Toto je môj najmenší problém, ver mi. Čo tu robíš s Nardim?“

„Och, vôbec nič, len som zdvorilá. Bola som s ním na obhliadke jedného bytu. Nie je z Milána a potrebuje si nájsť bývanie na čas, kým u nás bude pracovať.“

„Čiže na obdobie, ktoré si vyhradí, aby nás postupne povyhazoval. Od Raffaely je však milé, že mu pomáha nájsť ubytovanie. Možno neskôr do firmy dodá aj tričká s motívom terčika a pomôže mu tak lepšie zamieriť na cieľ.“

„Ale nie, nehovor tak, prosím. Napokon, pracuje pre dobro televízie.“

Ako mohla počuť moje myšlienky? Zakryjem si ústa. Dofrasa, neboli to iba myšlienky, vyslovila som ich. Zahanbená vypijem posledný glg piva z pohára, ktorý niekto položil vedľa mňa na parapet.

„Hej!“ Chlapík stojaci obďaleč na mňa zazrie. „To pivo bolo moje.“

V tej chvíli sa k nám vráti Davide a v ruke drží minerálku. „V tom hlučnom prostredí je dosť náročné zrozumiteľne sa vyjadriť, chceli mi podsunúť pálenku. Tu máš.“ Uvoľní zátku a podá mi fľašu.

„Potom musíš ochutnať toto,“ vyhlási Vlk, ktorý za nami prišiel s viacfarebným koktailom. „Jedna báseň.“

„Radšej nie,“ odvetí Davide.

„Pozrite, mám tam kamošov,“ vykrikuje Raffaella. „Pod, Davide, predstavím ti ich, keď si nájdeš byt, aspoň už budeš mať nejakých známych...“ Schytí ho pod pazuchu a odtiahne ho preč, kým sa jej posledné slová rozplynú uprostred vravy.

Vlk mi dá pohár. Teraz by bolo naozaj nezdvorilé, ak by som nápoj neochutnala. Kúpil ho predsa na to. Je chutný. Svieži. Nakoniec je celkom príjemné vnímať, ako sa svet mení, keď vám v krvi prúdi alkohol. Pred nami tancujú rôznofarebné tvary.

Sú medzi nimi aj svetlušky. Veľa žltých svetlušiek, ktoré sa mi mihajú pred očami. Cítim, že ma neposlúchajú nohy.

A okrem toho už necítim nič.

AKO ZABIŤ BARANA

Nie, neodpadla som. Všetko si uvedomujem a dokonale vnímam. Dokonca až priveľmi, lebo sa mi zdá, že počujem ešte väčší hluk ako predtým. Keď sa napríklad rozbije pohár a jeho obsah skončí na mojich prekliatych topánkach, mám dojem, že mi trhá ušné bubienky. Problém je však v tom, že nič nevidím. „Asi si budem musieť na chvíľu sadnúť,“ poznamenám a zo všetkých síl nútím očné svaly k pohybu. Márne vyplieštam oči, nevidím absolútne nič.

„Pod' so mnou, neďaleko mám auto.“ Vlk si ma pritiahne v snahe udržať ma na nohách a vlečie ma ktoviekam. Oprie ma o auto a začujem, ako otvára dvere. „Sadni si.“

„Doriti, a ak sa mi nevráti zrak? Hrôza... Musím priznať, že potom už nikdy nezazriem iného muža!“

Počujem, ako sa smeje. „Neboj sa, zrak sa ti vráti. Prečo ťa zaujímajú iní muži? Máš tu predsa mňa.“

Panebože, opäť som raz uvažovala nahlas!

Naozaj som práve pri ústach pocítila tvoje pery? „Nie, počkaj...“

„Daj mi aspoň jednu pusu.“

„Nevoniam najpríťažlivejšie...“

Napriek tomu ma ešte raz pobožká a jeho ruka spočinie na mojom kolene.

Pozbieram všetky sily a vstanem. Udriem si hlavu o dvere auta a prejdem sotva niekoľko krokov, kým spadnem na kolená a zblížim sa s asfaltovým chodníkom.

Odrazu ma niekto schytí pod pazuchy. „Čo sa jej stalo?“

Začujem nahneváný hlas Davideho Nardiho.

„Nevidím...“

„Aké svinstvo si jej dal vypiť, ty debil?“

„Mrzí ma to, neuvedomil som si, v akom je stave.“

Niekoľko ma zdvihne zo zeme. Tvár sa mi prilepí na hladkú a jemne parfumovanú látku. Je to koža, konkrétne bunda Davideho Nardiho. „Dobre, teraz môžeš odísť,“ zavrčí.

„Počkaj!“ vykriknem obrátená k Vlkovi. „Aké si znamenie?“

Jeho odpoveď sa ku mne nedostane, pretože Davide Nardi ma odvádza preč.

Dokelu, Debra Wingerová predsa nebola slepá, keď ju Richard Gere niesol v náručí vo filme *Dôstojník a džentlmen*. Pripadá mi ako v kine – často sa stáva, že nejaký kretén, ktorý sedí pred vami, vstane a prídete o najkrajšiu scénu. Ibaže v tomto prípade som ten kretén ja a môžem vyčítať len seba, že som to prehnala s alkoholom, a preto som si nevychutnala záchrannú akciu vo veľkom štýle. „Tio ma pritom upozorňoval, aby som prestala piť!“

„Kto je Tio?“

„Čo?“

Cítim, ako ma položí na lavičku a sadne si vedľa mňa. Nedokážem udržať hlavu vzpriamene, padá mi na jeho plece.

„Spomínala si nejakého Tia. Čudné meno.“

„Nechápem, prečo vyslovujem myšlienky nahlas.“

„Čo?“

„Nie, vlastne áno... Tio je môj priateľ. Upozorňoval ma, aby som to neprehnala s alkoholom.“

Vzdychne si. „Aj ja som ti to vravel, ale asi nepočúvaš nikoho. Vždy si urobíš podľa seba.“

„A nakoniec na to doplatím.“

„Nuž, len-len že si nespádla na asfalt.“

Na čele pocítim niečo vlhké a studené, a tak sa odtiahnem.

„Je to iba mokrá vreckovka,“ upokojí ma. „Pravdepodobne ti klezol tlak.“

Asi áno a už vôbec sa mu nesmiem priznať, že som ešte k tomu fajčila trávu. Vnímam, ako mi trhá hlavou. „Hádám sa mi nesmeješ?“

„Kto, ja? Nie, prisahám...“ No aj tak v jeho hlase začujem smiech. „Som na pokraji smrti, Hannibal Lecter by z mojej pečene mohol spraviť výbornú paštétu a ty sa mi vysmievaš? Napokon, čo iné by som od teba mohla očakávať.“

Odzrazu stuhne. „Ako to myslíš?“

Nie, Alice, prestaň. Čo bolo v tom prekliatom koktaili? Že by diabol-ský thiopental? „Chcem povedať, že vďaka svojej funkcii sa na všetko musíš dívať s nadhľadom.“

„Chápem. Ako sa cítiš? Čo tvoj zrak?“

Stále nič nevidím, zato môj žalúdok sa hlási o slovo. „Zdá sa mi, že...“ zamrmlam a zdvihnem hlavu. „Asi budem vracať.“

Vstanem a zapotácam sa. Vtom ma chytiť za ruku a odhrnie mi vlasy z tváre skôr, ako začnem dávať.

„Prepáč.“ Som kráľovná trápností. „Prepáč.“ Keď sa zobudím, možno zistím, že všetko bola iba nočná mora ako Bobbieho smrť v seriáli *Dallas*. „To by bol fakt otrasný scenár. Kde sa podel Luca? V konečnom dôsledku Barani sú podľa mňa dosť veľkí ignoranti. Môžu byť silní a odhodlaní, koľko len chcú, ale mám dojem, že v tomto prípade sa jednoducho rozhodol zmiznúť.“

Len čo prestanem vracať, hmľa pred očami sa mi rozplynie. Nohy ma ešte neposlúchajú, no aspoň vidím.

Otočím sa a tesne predou mnou stojí Davide. *Panebože, vráť ma do tmy, prosím.* Drží mi vlasy na zátylku, aby sa nezašpinili, a na tvári má dosť napätý výraz.

Zažmurkám a všimne si, že ho konečne vidím. „Čau.“ Usmeje sa na mňa a vykriví ústa. Prečo musí byť taký sexi, keď na jazyku stále cítim žalúdočné šťavy?

Určite ma niekto preklial, a práve preto sa vždy ocitnem v absolútne paradoxných situáciách. Stáva sa mi to predovšetkým s ním. Podľa mňa nie je správne ani to, že je taký očarujúci. Je vôbec možné, že už pri jedinom pohľade naňho, ba dokonca aj bez toho, aby som sa naňho pozrela, sa moje hormóny zbláznia? Nie, takto to rozhodne nemôže byť. Komu mám adresovať formálnu námietku proti osudu?

Davide sa usmeje a zahryzne si do pery. „Nie si úplne normálna,“ dodá. Potom ma zdvihne. Z vrecka vytiahne obrúsok a utrie mi ústa. „Už ti je lepšie?“

Prikývnem a vyhrknem mi slzy. Som skrátka chodiaca katastrofa. Nedarí sa mi v práci, nevyšlo mi to s Carlom ani s ostatnými mužmi. Som sama, bez akejkoľvek perspektívy a k tomu mi chýbala už len táto otrasná opica!

„Prečo si sa toho chlapíka opýtala, aké je znamenie?“ vyzvedá Davide, kým ma vedie niekam, kde by som si mohla sadnúť.

Čo mám teraz urobiť? Poviem mu o Tiovej teórii? Nuž, po tom všetkom ešte stále verím, že s pomocou znamení zvieratníka niečo môžeme dosiahnuť. Hádam si to uňho vyžehlím. Keby bol Tio ochotný, mohol by svoje služby poskytnúť aj ostatným. Nie som azda jediná osoba na svete, ktorá má problémy. Aspoň dúfam.

Človek ako Tio by mohol vniesť do situácie trochu svetla. V takomto kritickom období by sme ho naozaj potrebovali. Malo by sa o tom hovoriť v televízii. Mohli by sme ponúknuť divákovi užitočné rady a vysvetliť medziludské vzťahy cez postavenie planét. Teraz to napríklad zažívam na vlastnej koži a funguje to. Cítim sa ako Marie Curieová-Sklodovská, ibaže v odbore znamenia zvieratníka, experimentujem priamo v teréne bez akejkoľvek ochrany. Takto sa robí veda. Alebo nejako podobne...

Počujem, ako sa rozosmeje. „Astrologický sprievodca?“ Čupne si predomňa a zdvihne mi nohu. Vtedy si uvedomím, že som bosá. Moje dve odlišné topánky vykúkajú z vreciek jeho bundy. Obuje mi ich jednu po druhej a na okamih dokonca uverím, že som „Popoluška z rozprávky so šťastným koncom“, ako poznamenala priateľka Julie Robertsovej v *Pretty Woman*. „Zvládneš to po svojich?“

STREDA AKO STVORENÁ PRE VÁHY

Snažím sa udržať si priateľské vzťahy s Jane Fondovou a po prespaťnej nedeli, aby som sa vyliečila z alkoholického opojenia, som dnes vstala skôr a zacvičila som si. Do práce tak prídem včas a pokojne si môžem dovoliť aj druhú kávu z automatu. Neprepadávajú ma stavy úzkosti a som vyrovnaná.

Pravdepodobne však mám slabý signál na mobile, lebo dosiaľ som od Lucu nedostala ani jednu esemesku.

„Aha, takže všetko funguje? Moje číslo je dostupné? Rozumiem,“ odpoviem chlapíkovi zo zákazníckej linky, ktorého som požiadala o nápravu.

Problém je zrejme na Lucovej strane a nemôže posilať správy.

V duchu sa pýtam, čo sa mu asi stalo, hoci po včerajšej opici som sa ním mala možnosť dostatočne zaoberať a dokonca som si vypočula názory svojich dvoch najlepších priateľov.

Podľa Paoly som si znamenite uplatnila svoje ženské práva, aj keď som sa možno mala pokúsiť pochopiť Lucov pohľad, zamyslieť sa nad tým, čo sa mu prihodilo, a zistiť, či azda nepotreboval pomoc. Je si istá, že keby som na to mala príležitosť, určite by som sa prejavila ako empatická žena, vypočula by som ho a to by nás ešte viac zbližilo. Nazdáva sa, že Luca mal včera večer opodstatnený dôvod, aby sa vytratil. Možno mu niekto zavolať, že mu havarovali rodičia alebo prinajmenšom sa niečo stalo s jeho dedkom. Vraj by som nemala robiť unáhlené závery a radšej by som sa mala sústrediť na pocity, ktoré som prežívala počas večera stráveného v jeho spoločnosti, až kým mi nezavolá. Určite sa ozve. Nepáči sa jej moje promiskuitné správanie, pretože pre ňu údajne nie je príznačné, aby som sa bozkávala

a zmizla s niekým iným, a navyše takéto gesto sa nehodí k dôslednej a serióznej osobe, ktorá má záujem o trvalý a stabilný vzťah (v tomto s ňou úplne nesúhlasím, lebo to Vlk ma ukradomky pobožkal, a nie som si celkom istá, či ma Davide zaviezol domov, kde sa v každom prípade, chvalabohu, nič iné nestalo... aspoň dúfam).

Podľa Tia Baran zranil moje najtajnejšie pocity krehkej romantickej Váhy. Konal presne v súlade so svojou drsnou povahou, úskokom sa usiloval prekrútiť úlohy a dal sa dobýjať. Nechal ma samu a na to neexistuje nijaké ospravedlnenie. Bolo by lepšie, keby už ani nezavolať. Schvaľuje môj odmeraný postoj. V konečnom dôsledku tým, že som pobožkala iného muža a s ďalším som odišla domov (v tomto s ním úplne nesúhlasím, lebo to Vlk ma ukradomky pobožkal, a nie som si celkom istá, či ma Davide zaviezol domov, kde sa v každom prípade, chvalabohu, nič iné nestalo... aspoň dúfam), som mu vraj ukázala, že nie je jediný muž na svete. Moje správanie podľa Tia zodpovedá charakteru Váh, ktoré sú éterické a mierne nedôsledné. Aj keby sa Luca dozvedel o bozku a o mojom návrate domov v spoločnosti iného muža, prišlo by mi to vhod, po prvé, lebo by ma vnímal ako žiadanú korisť, a po druhé, pomyslenie, že mám záujem o trvalý a stabilný partnerský vzťah, by ho hneď natoľko nevyľakalo.

Cez okno ma na tvári pohladia slnečné lúče a na okamih sa v nemom úžase zadívam na Davideho, ktorý práve parkuje svoju motorku, sníma si z hlavy prilbu a potom si rukou prejde po rozstraptených vlasoch. Nespustím z neho oči, až kým nosom nenarazím do okenného skla. V tej chvíli si uvedomím, že sa do svojej kancelárie nedostanem bez toho, aby som prešla cez chodbu a átrium. Rovnakú trasu musí absolvovať aj on cestou do svojej kancelárie na prvom poschodí. Určite sa s ním stretnem, ak sa, samozrejme, neukryjem medzi črepníky s ozdobnými rastlinami.

Čo mu poviem? Teraz sa s ním nemôžem stretnúť. Nie som na to pripravená. Je pravda, že na to nikdy nebudem pripravená, no o deviatej ráno je to ešte horšie.

Prefrčím chodbou popri stene ako nindža a snažím sa vniknúť do prvej kancelárie, na ktorú natrafím. Dvere sú však zatvorené. Mám